

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
Genel Sekreteri
İ.Bilen Yoldaşın
Merkez Komitesi Plenumu'nda
Okuduğu
Politik Büro Raporu'ndan
1980

İÇİNDEKİLER:

TKP Merkez Komitesi Genel Sekreteri İ.Bilen yoldaşın	
Merkez Komitesi Plenumu açılış konuşması.....	Sayfa 5
Barış ve yumuşamayı savunmak.....	Sayfa 9
Politik gelişmeler	Sayfa 13
Bugünkü durum—Halkımızın savaşları.....	Sayfa 18
TKP'nin güncel politikası	Sayfa 25
Halk düşmanı politikaya karşı demokratik eylem birliği.....	Sayfa 34
İşçi sınıfının birliği yolunda.....	Sayfa 36
Sendikal hareketin birliği için	Sayfa 42
Köylerde örgütlenmek	Sayfa 45
Gençlik, kadın, öğretmen, memur, teknik eleman ve barış hareketinde birlik için.....	Sayfa 46
TKP'nin Leninci birliği	Sayfa 49
TKP Merkez Komitesi Genel Sekreteri İ.Bilen yoldaşın	
Merkez Komitesi Plenumu	
kapanış konuşması.....	Sayfa 61

TKP MK Genel Sekreteri İ.Bilen Yoldaşın MK Plenumu açılış konuşması

Değerli yoldaşlar,

MK Plenumunu açarken, Politbüro üyesi, partimizin yiğit savaşeri Ahmet Saydan yoldaşımızı saygıyla anıyoruz. Onun ve geçtiğimiz dönemde halk düşmanı faşistlerin ve Maocuların kurşunlarıyla can veren yoldaşlarımızın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Yoldaşlar,

TKP Merkez Komitesi Plenumu, Sovyetler Birliği'nin tüm anti-faşist güçlerin faşizme karşı kazandığı büyük utkunun 35. yıldönümünde toplanıyor. Dünyadaki güçler dengesinde köklü değişikliklere yol açan bu tarihsel eylem, dünya sosyalist sisteminin kurulmasının temeli oldu. Uluslararası komünist ve işçi hareketinin, ulusal kurtuluş hareketlerinin yeni başarılarını, emperyalizmin sömürgecilik sisteminin çöküşünü hazırladı. Avrupa halkları 35 yıldır savaş yüzü görmediyse, bunu herşeyden önce Büyük Anayurt Savaşında sayısız kurbanlar vererek faşizmin belini kıran Kızıl Ordu'ya Sovyet insanları

Mayıs
1980

na borçludur. Bugün de büyük komşumuz Sovyetler Birliği'nin ardıcıl Leninci barış politikası tüm barış güçlerinin, yumuşamayla koruma ve silahsızlanma savaşımında en güçlü bir dayanak oluyor.

Yoldaşlar,

TKP Merkez Komitesi Plenumu'nun bir özelliği, dünya işçi sınıfının ölümsüz önderi Lenin'in 110. doğum yılında toplanmasıdır. Bu nedenle plenumu açarken Lenin'in yüce öğretisinin, Leninizmin çağımızda, günümüzde dünya devrim süreci için, Türkiye işçi sınıfının, halkımızın savaşları için, partimiz için, tüm komünistler için önemini bir kez daha vurgulamak doğru olur.

Leninizm çağımızın Marksizmidir. Çağımızda Leninizimden başka Marksizm yoktur. 20. yüzyılın bütün sınıf savaşlarının deneyimi şu gerçeği göstermiştir: Ancak ve ancak Leninci teorinin ışığında tüm toplumsal oluşum ve değişimlerin, devrimci dönüşümlerin özünü, niteliğini kavrayabiliriz. Ama, Leninizm yalnız dünyayı anlatan, yorumlayan değil, onu değiştirmeyi amaçlayan devrimci bir teoridir. Sınıf savaşlarında, devrimlerde bir eylem kılavuzudur. Dünya devrim sürecinin canlı pratiğiyle, uluslararası komünist ve işçi hareketinin savaş deneyleriyle gelişen, zenginleşen canlı, dipdiri bilimsel bir öğretiler. Bu nedenle eskimiyor, hiç de eskimeyecektir.

Lenin'in ülkesi Sovyetler Birliği başta olmak üzere dünya sosyalist sisteminin, reel sosyalizmin günden güne güçlenmesi, Leninizm bayrağı altında savaşan komünist ve işçi partilerinin başarıları, Leninizmin esinleyici etkileriyle parlak utkular kazanan ulusal kurtuluş hareketleri Leninci ülkü ve ilkelerin doğruluğunu ve yenilmezliğini kanıtıyor.

Türkiye Komünist Partisi'nin gelişmelerle doğrulanan politikasının gücü, onun toplumsal yaşamın nesnel yasallıklarına dayalı olmasından, bilimsel temelde Marksçı-Leninci bir politika olmasından geliyor. Türkiye Komünist Partisi'nin ülke çapında örgütlü, tüm baskı ve teröre

karşın her geçen gün güçlenen ulusal çapta etkinliği, saygınlığı artan bir parti durumuna gelmesi, onun yeni türden Leninci bir parti olmasından geliyor. Yenilmez ideolojimiz Marksizm-Leninizm'dir. TKP'nin öncülüğünde işçi sınıfını, halkımızı utkuya götürme savaşında böylesi keskin bir silah elimizdedir.

Yoldaşlar,

Merkez Komitesi Plenumu'nun bir özelliği de Partimizin 60. kuruluş yılında toplanmasıdır. TKP MK Politik Büro su bu tarihsel yıldönümünü bütün bir yıl boyunca partiyi politik-ideolojik ve örgütsel olarak daha da güçlendirme, yığınlarla daha sıkı bağlar kurma yolunda yeni girişimlerle karşılama kararı aldı. Bu yılın parti yaşamında temel belgisi: "Partiyi güçlendir ! TKP'ye gir !" belgisidir. Partimiz tüm eylemlerinde işçi sınıfına, emekçi yığınlara, onların savaşlarına, savaş deneylerine dayanıyor. Marksizm-Leninizm ülkü ve ilkelerini yığınlarla daha da yaymak, partinin politikasını onlara kendi deneyleri temelinde kavratmak yolunda yürüyor.

Yoldaşlar,

Plenumun başka bir özelliği de içinde bulunduğumuz iç ve dış politik koşullarla, hem uluslararası durumda hem yurt içi durumda ortaya çıkan yeni dönemle belirleniyor.

Partimizin sosyalizme açılan ileri demokratik devrim stratejisi, içinde bulunduğumuz aşamaya, sınıfların karşılıklı yer almasına göre çizilmiştir. Ama, partimiz sınıf savaşlarının değişen her döneminde, güçler dengesine göre yürüttüğü politikayı, izlediği taktikleri gözden geçirmek, yeniden ayarlamak zorundadır. Merkez Komitesinin Plenumu bu bakımdan önem taşıyor.

Uluslararası alanda emperyalizm, başta ABD emperyalizmi, NATO egemen güçleri gerginliği tehlikeli bir biçimde arttırıyor. Yeniden "soğuk savaş" dönemini geri getirmeye çalışıyor. Anti-sovyetizmi kışkırtıyor. Silah-

lanma yarışını olağanüstü tırmandırıyor. Dünya ölçüsünde ve bölgemizde hegemonyacı yayılıcı girişimlerini alabildiğine arttırıyor. ABD, Batı Avrupa'ya yeni atom roketleri yerleştirme kararı ile yanyana, Akdeniz'in doğusunda, Yakın ve Orta Doğu'da askersel konumlarını güçlendiriyor. Türkiye'ye ABD'nin dayattığı kölelik anlaşması da emperyalizmin bölgemizdeki bu saldırgan planlarıyla bağlıdır.

Uluslararası durumdaki bu sertleşme döneminde, bu yeni, tehlikeli evrede Türkiye'deki gelişmelerin önemi artıyor. Ekonomik bunalımın derinleşmesinden, bu durumdan emperyalist ülkeler Türkiye'ye daha yoğun baskı yapmak için yararlanıyorlar. Bu sürece paralel olarak işbirlikçi tekelci burjuvazi emperyalist tekelilerle daha sıkı işbirliğine giriyor. Tekelleşme süreci tırmanıyor. Devlet-tekel kapitalizmine özgü belirtiler daha açık ortaya çıkıyor. Militarist klik işbirlikçi tekelci burjuvaziyle daha sıkı kaynaşiyor. Ordunun, militarizmin politik yaşamda etkinliği artıyor. Emperyalist çevrelerin, tekelilerin çıkarlarını güden gerici hükümetin işçi sınıfına, komünistlere ve tüm demokratik güçlere karşı saldırısı artıyor. Bu koşullarda işçi sınıfının, emekçi yığınların direnişleri yeniden yükseliyor.

MK Plenumu, uluslararası alanda ve memleketteki bu yeni durumu, politik gelişmeleri irdelemek, işçi sınıfının, yığınların savaşlarını değerlendirmek, önümüze çıkan sorunları çözümlemek, partinin önünde duran görevleri saptamak, perspektif-çevrenler çizmek, kararlar almak için toplanıyor.

Barış ve yumuşamayı savunmak

Yoldaşlar,

Geride bıraktığımız 70'li yıllar, MK'nin son plenumundan bu yana geçen iki yıl, Sovyetler Birliği'nin, dünya sosyalist sisteminin daha da güçlendiği yıllar oldu. Bu dönemde dünya devrim süreci yeni başarılar kazandı. Uluslararası işçi hareketi, ulusal kurtuluş hareketleri daha da güçlendi. İran'da Şahlık rejiminin yıkılması, Nikaragua'da Somoza diktatörlüğünün devrilmesi, Afganistan devriminin yeni bir aşamaya yükselmesi, Vietnam'dan Pekin saldırganlarının geri püskürtülmesi, Zimbabve'nin bağımsızlığına kavuşması bu gelişmeyi simgeleyen bir kaç örnektir.

Uluslararası ilişkilerde egemen olan eğilim, bugün de politik yumuşama eğilimidir. Tüm insanlığın yaşamını derinden etkileyen, kapitalist ülkelerdeki sınıf savaşları için daha elverişli koşullar yaratan bu süreç, başta Sovyetler Birliği'nin, sosyalist ülkeler topluluğunun Leninçi ardıcıl barış politikası sonucu egemen oldu. "Savaş mı barış mı" sorusunda uluslararası alanda belirleyici olan başlıca etken günümüzde reel sosyalizmdir.

Uluslararası gericilik, emperyalistler, en başta yayılıcı Amerikan çevreleri, NATO'ya egemen güçler barış ve yumuşama sürecini baltalama eylemlerinden hiç bir zaman geri durmadılar. Ama son yıllarda silahlanma yarışını olağanüstü zorlama yoluyla, nükleer silahlanmada yeni bir tur başlatma girişimleri yeni bir evreye girdi. Emperyalizm, başka ülkelere egemen olma olanakları daraldıkça, saldırganlığını arttırıyor. 1978 Washington NATO tepe toplantısında alınan kararlar, 1979 sonunda NATO'nun Batı Avrupa'ya yeni ABD atom roketleri yer-

leştirme kararı, ABD'nin SALT II anlaşmasının imzalanmasını torpillemesi bu tehlikeli sürecin adımları oldu. Bu yolla ABD emperyalizmi yumuşama politikasından sosyalist ülkelerle çatışma politikasına geçmek, dünya ölçüsündeki yaklaşık askersel dengeyi kendinden yana değiştirmek istiyor. Hegemonyacı Pekin yönetimi bu süreçte açıktan açığa emperyalizmin temel bağlaştığı durumuna gelmiştir. Uluslararası gericilik sık sık "Çin kozu"ndan söz ediyor.

Amerikan emperyalizmi özellikle son dönemde uluslararası durumu sertleştirme, "soğuk savaş" dönemini geri getirme, bir nükleer savaş tehlikesini arttırma yönünde adımlar atıyor. Dünya ölçüsünde ve özellikle bölgemizdeki yayılmacı, saldırgan eylemlerini maskeleyerek için "Sovyet tehlikesi" masalına sarılıyor. Afganistan olaylarını bahane ederek anti-sovyetizmi körüklüyor. Avrupa'daki bağlaşıkları Sovyetler Birliğine karşı ekonomik ambargo önlemleri almak, Moskova olimpiyatlarını boykot etmek gibi girişimlere zorlamakla uluslararası hayati zehirliyor.

Sovyetler Birliği Afganistan'a, yasal hükümetin isteği üstüne, askersel yardım da içinde olmak üzere, yardım elini uzatmıştır. Bu yardım, dış saldırı hareketleri karşısında Afganistan'ın ulusal bağımsızlığını, özgürlüğünü savunma koruma yardımıdır. Nisan 1978 devriminden sonra bu ülkeye Amerikan emperyalizmi ve Çin hegemonyacılarının örgütlediği karşıdevrimcilerin saldırıları aralıksız sürmüştür. Afganistan hükümetleri bir çok kez Sovyetler Birliği'nden yardım isteğinde bulundular. Amin zorbalığının yıkılmasıyla Afganistan devrimi yeni bir aşamaya yükseldi. Emperyalist güçlerin, silahlı karşıdevrimci çetelerin komplosu karşısında Afganistan, ulusal bağımsızlığı yitirme ve emperyalizmin köprübaşı durumuna gelme tehlikesiyle karşılaştı. Bu durumda Sovyetler Birliği, uluslararası ve iki ülke arasındaki anlaşmalara uygun olarak, dıştan gelecek saldırıyı geri püskürtmek amacıyla

Afganistan halkına yardım etmek için bu ülkeye askersel birlikler gönderdi. Afganistan'a yönelik her tür saldırı ve karışma sonsa erince bu birlikleri geri çekeceğini açıkladı. TKP, Türkiye işçi sınıfı Sovyetler Birliği'nin bu enternasyonalist tutumunu daha ilk günden destekledi, yürekten onayladı.

İran ve Afganistan'daki gelişmelerden sonra Pentagon bölgemizdeki hegemonyacı girişimlerine hız verdi. Yakın ve Orta Doğu'da, Hint Okyanusunda, Afrika ülkelerinde, "güvensizlik yayı" dedikleri bölgede askersel üslerden bir ağ kurmak, bölgedeki askersel konumlarını güçlendirmek, bölgenin yeraltı zenginliklerini, başta petrolü sınırsızca yağmalamak istiyor. Bu ülkelerin topraklarını Sovyetler Birliği'ne, öteki sosyalist ülkelere ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı stratejik planları için kullanmayı amaçlıyor. ABD'nin İran'a karşı giriştiği son askersel saldırı eylemi, emperyalizmin bağımsız bir ülkenin egemenlik haklarını nasıl ayaklar altına aldığını, serüvenci provokasyonlarla barış ve güvenliği nasıl tehlikeye attığını birkez daha dünya kamuoyunun gözleri önüne serdi.

Türkiye, yayılmacı emperyalist çevrelerin bu planlarında önemli bir yer tutuyor. NATO üst yöneticileri, emperyalist basın İran'daki gelişmelerden ve CENTO'nun çökmesinden sonra, NATO Güney Doğu kanadında Türkiye'nin emperyalizmin ileri karakolu olarak oynadığı rolü biteviye vurguluyor. Geçtiğimiz dönemde, Amerikan parlamentosu Türkiye'ye uyguladığı silah ambargosu kararını kaldırdı. Askersel "yardımı" arttırdı. Topraklarımızdaki ABD üslerini yeniden çalıştırmaya başladı. Türkiye'yi ABD emperyalizminin boyunduruğuna daha da sokan yeni bir ikili kölelik anlaşması imzalandı. Böylelikle Pentagon, Türkiye'yi Orta Doğu'daki saldırgan planlarına araç etmek yolunda, ülkemizdeki askersel konumlarını daha da güçlendiriyor. İran'a karşı saldırı eyleminde Tür-

kiye'deki ABD üslerinin kullanılması, ikilik kölelik anlaşmasının ülke güvenliğini, 45 milyonun canını ne büyük bir tehlikeye soktuğunu gösteriyor.

Bölgemizi binlerce kilometre uzaktaki ABD'nin "dirimsel çıkar bölgesi" sayan Carter yönetimi, "Truman doktrini"nin izinden yürüyor. Saldırgan NATO paktının etki alanını Orta Doğu'ya yaymaya çalışıyor. Serüvenci doktriniyle, "kaba güç politikasıyla" yalnız bölgedeki ülkelerin güvenliğini tehlikeye atmakla kalmıyor, dünya barışını, güvenliğini torpilliyor.

Amerikan emperyalizminin bu yayılmacı planlarını gemlemek, yumuşama sürecini sürdürmek, politik yumuşamayla askersel yumuşama ile bütünleştirmek, silahsızlanma yönünde somut adımlar atmak, dünya barış güçlerinin gündeminde duruyor. En başta, dünya çapında bir nükleer roket savaşı tehlikesini önlemek, NATO'nun Batı Avrupa'ya ABD atom roketlerini yerleştirme kararını kaldırmak görevi geliyor. L.I.Brejnev yoldaşın Berlin'de açıkladığı somut barış girişimi, Sovyetler Birliği'nin değişmeyen barış politikası, 25 yıldır barışı savunan Varşova Paktı ülkelerinin yapıcı önerileri, Avrupa ve dünya halklarının yükselen barış eylemleri emperyalizmin saldırgan girişimleri karşısında güçlü bir duvar örüyor.

Uluslararası komünist hareket, barış savaşımının güçlenmesinde büyük bir rol oynuyor. Kardeş partilerin bu amaca yönelik, ortak, eşgüdümlü eylemleri barış hareketinin etkinliğini daha da arttırıyor. Bu bakımdan Paris'te, Avrupa Komünist ve İşçi Partilerinin barış ve silahsızlanma sorunları üstüne toplanması, Avrupa halklarına ortak bir çağrı yapması, önemli bir adım olmuştur. Partimizin de onayladığı Paris barış çağrısını en geniş biçimde yaymak, çağrıdaki amaçlar çerçevesinde tüm barış güçlerinin ortak savaşımını güçlendirmek, parti örgütlerinin, komünistlerin önünde duran önemli bir görevdir.

Politik gelişmeler

1978 MK Plenumundan bu yana ülkemizin politik yaşamı, derin ekonomik, sosyal ve politik bunalımlarla, işçi sınıfının, halkımızın çetin savaşlarıyla niteleniyor. Geçtiğimiz iki yıllık dönemin başlıca politik gelişmesi, CHP ağırlıklı hükümetin düşmesi ve gerici Demirel hükümetinin kurulmasıyla yeni bir politik durumun ortaya çıkmasıdır.

CHP emperyalizmle işbirliği yapan küçük bir tekelsel azınlık dışındaki büyük ve orta burjuvazinin desteğini kazanmıştı. Önemli bir emekçi yığının oylarına dayanıyordu. Ama onun politikası, tekelsel olmayan burjuvazi ile emperyalizm ve işbirlikçi tekelsel burjuvazi arasında bir uzlaşmayı temel alıyor, burjuva reformist bir nitelik taşıyordu. Onun politikasındaki ikircim işte bu nesnel kaynaktan geliyor.

CHP ağırlıklı hükümet, işbaşına geldiği dönemde hem uluslararası durum, hem de ülke içi durum yeni çizgiler kazanmıştı. NATO'ya egemen çevreler, bugün bütün açıklığıyla ortaya çıkan yumuşama sürecini baltalama, nükleer silahlanmayı tırmandırma, askersel dengeyi değiştirme girişimlerini başlatmıştı. Kapitalist dünyanın tüm merkezlerinde ekonomik bunalım derinleşmişti. Türkiye, tarihinin en derin ekonomik bunalımına girmiş,

ülkemizde sınıf savaşları sertleşmişti. Bir avuç tekel, devlet erkini sınırsız ele geçirmek, devlet teknelci kapitalizmine sıçramak, bunalımın yükünü zorbalıkla emekçilerin üstüne yıkmak için daha elverişli koşullar yaratmaya çalışıyordu. Bu durum, tüm politik güçlerin önüne şu ikilemi koymuştu: Ya emperyalizm ve işbirlikçi tekellerle birlikte, ulusun çoğunluğuna karşı olmak, ya da halkla birlikte, emperyalizme ve işbirlikçi teknelci burjuvaziye karşı olmak.

CHP yönetimi bu koşullarda, nasıl bir çizgi izledi? CHP ağırlıklı hükümet dış politikada, NATO içinde görececi bir hareket alanı elde etme, sosyalist ülkelerle işbirliğini güçlendirme yönünde ürkek girişimlerde bulundu. Ekonomik alanda, devlet sektörünü koruma, yeraltı zenginliklerine sahip çıkma yolunda, çoğu kez sonuçlandırılmayan, sınırlı kimi girişimlerde bulundu. Öte yandan, faşist öğelerin devlet aygıtı ve ekonominin kilit noktalarından sökülmesi yönünde çok yetersiz de olsa kimi önlemler aldı.

Nedir ki, CHP ağırlıklı hükümetin bu yöndeki belli belirsiz girişimleri, NATO'ya egemen çevrelerin, ülke içinde Koç, Sabancı ve öteki teknelci gurupların artan direnciyle karşılaştı. Faşist yer altı örgütleri, CIA'nın ve MİT'in planları doğrultusunda görülmemiş bir terör kampanyasına girişti. "Sol" görünümli terörcü örgütler, gene bu merkezlerin, MİT'in, CIA'nın sızmasıyla, hareketlendirildi. Hükümet içindeki "truva atları" tüm bu gelişmeler boyunca, hükümeti gericilikle adım adım işbirliğine zorladı. Sosyalist enternasyonalin yöneticileri CHP yönetimindeki NATO yanlısı ve teknelci güçlerle bağlı kesimler bu yönde etkin bir rol oynadı. CHP yönetimi yürüttüğü uzlaşma politikası sonucu temel olarak dayandığı güçlerden soyutlanmaya ve yığınsal gücünü yitirmeye başladı. Zamanla emperyalizm ve işbirlikçi teknelci burjuvazinin politik güçleriyle daha fazla uzlaşmaya gitti. Öyle ki, bu noktadan sonra CHP yönetiminde çıkarlarını te-

kellerle birleştirmiş kesimlerle birlikte gelecekte uygulayacakları planların temellerini adım adım CHP ağırlıklı hükümete attırmayı başardılar.

Gelişmeler, CHP'nin de önünde duran ikilemin gerçekliğini kanıtladı. Halkla birlikte olmayan hükümet, emperyalizmle, tekellerle birlikte halka karşı konum aldı. Amerikan üsleri bu dönemde yeniden açıldı. NATO'nun ülke ekonomisini daha da yıkan ağır silahlanma harcamaları onaylandı. Şimdi imzalanan ikili kölelik anlaşmasının görüşmeleri başladı. Uluslararası Para Fonu'nun, Dünya Bankasının tüm dayatmalarına boyun eğildi. Ekonominin askersel raylara oturtulması girişimleri hızlandırıldı. Bir dizi devalüasyon yapıldı. Enflasyonist politika ile emekçi yığınlar işsizlik, pahalılık altında ezildi. Kanlı Kahramanmaraş kırımı bahane edilerek sıkı yönetime gidildi. Böylece ordunun politik yaşamdaki etkinliği artmaya başladı. Faşist MHP ve onun silahlı yeraltı örgütleri karşısında CHP ağırlıklı hükümet yalnız gerilemekle kalmadı. Tüm demokratik yığın örgütlerine karşı saldırı yoğunlaştı, bu örgütlerin bir bölümü kapatıldı. Dahası, sendika yöneticileri tutuklanmaya, basın üzerinde anti-demokratik baskılar yine bu dönemde yoğunlaşmaya başladı. Bu hükümet 12 Mart döneminden sonra en fazla grev erteleyen hükümet oldu.

İşte bu politika, 14 Ekim seçimleri sonucunda, CHP'nin yenilgisine yol açtı. TKP Merkez Komitesinin 1978 Plenumu, halkımızın karşı karşıya bulunduğu büyük tehlikeleri önlemede CHP ağırlıklı hükümetin yetersizliğini, sallantılarını, uzlaşmacılığını yığınlara duyurdu. Partimiz tüm anti-emperyalist, demokratik güçleri eylem ve cephe birliğine çağırdı. CHP ağırlıklı hükümetin en küçük olumlu adımlarını desteklemek taktikğini, onun gericilikle uzlaşma çizgisine karşı savaşla, emperyalizme, işbirlikçi teknelci burjuvazinin egemenliğine, faşizm tehlikesine karşı halkın savaşlarını örgütlemekle birleştirdi.

Bütün bu dönem boyunca Türkiye Komünist Partisi, halkımızın anti-empyralist, demokratik savaşımının ön sıralarında yürüdü. Bu dönemde ilk kez yurt çapında bir dizi merkezi politik kampanya gerçekleştirildi. NATO'ya, Amerikan atom roketlerinin Batı Avrupa'ya yerleştirilmesine karşı, sıkıyönetime gidilmesine, İGD, İKD ve öteki demokratik örgütlerin kapatılmasına karşı, MHP'nin kapatılması, can güvenliğinin sağlanması için yığinsal gösteriler başarıldı. Bu gösteriler ülke ölçüsüne ve yurt dışındaki işçilerimiz arasında yayıldı. Yığınların sıkıyönetim ve terörist eylemler karşısında yılgınlığa kapılmasını önlemekte bu direnişler önemli rol oynadı. Politik kampanyalar yığınların savaş gücünü yükseltti, demokrasi hareketini güçlendirdi, eylem birliği sürecini hızlandırdı. Partimizin nicelik ve nitelikçe daha güçlenmesini ve yığinsallaşmasını sağladı.

CHP ağırlıklı hükümet kurulduktan ve sıkıyönetim dayatıldıktan sonra da yığınların savaşı durmadı. Ancak, TKP MK Politik Bürosunun, yöre sekreterleri ve yığın işleri sorumlularıyla 1979'da yaptığı toplantıda saptandığı gibi yığınların eskiye göre hareketliliğinde göreceli bir durgunluk belirdi. Bunun nedenleri, yığınların CHP yönetiminin reformcu demagojisinin iç yüzünü anlayamaması, sıkıyönetimin, terörün, baskıların artması, burjuvazinin işçi hareketini bölme girişimleri, ulusal demokratik güçlerin bölünmüşlüğü, işçi hareketine yansıyan sağ ve "sol" oportünist görüşlerin varlığıdır. İlegal çalışmayı legal çalışmayla bağlamakta ne denli başarılar elde edilirse edilsin, işçi partileriyle eylem birliğinin sağlanamayışı da yığınların aktifliğini arttırma çabalarını köstekledi. Bütün bunlara karşın, CHP ağırlıklı hükümet döneminde, işçi sınıfı derin ekonomik bunalımın sonuçlarına, işbirlikçi tekelci burjuvazinin egemenliğine karşı direnişlerini sürdürdü. Mersin Soda işçilerinin direnişi ve Ankara yürüyüşü bunun somut bir örneğidir.

Türkiye Komünist Partisi parlamento dışı savaşımı seçim kampanyasıyla bağladı. 14 Ekim seçimlerinde seçmenleri gerici partilere, faşist MHP'ye ve ayrıca CHP sağ kanadına bağlı adaylara oy vermemeye çağırdı. TİP ve TSİP'e, Kürt devrimci demokratlarına, CHP'nin sol kanadına ve tüm demokratik güçlere ortak seçim bloku kurma önerisi yaptı. Eğer bu öneri gerçekleşseydi CHP ağırlıklı hükümetin politikasından yüz çeviren emekçi yığınların demokrasi sıralarına çekilmesi yönünde önemli bir adım atılmış olurdu. Bu yığınların bir bölümünün iktidara sürüklenmesi, bir bölümünün de yeniden gerici partilerin demagojilerine kapılması önlenebilirdi.

Seçim bloku gerçekleşmeyince, Türkiye Komünist Partisi seçim kampanyasını ülke ölçüsünde ortak, yığinsal, demokratik bir savaşıma çevirmek amacıyla ilerici güçlere eylem birliği çağrısında bulundu. Eğer böyle bir kampanya daha etkin bir biçimde gerçekleştirilebilseydi, Demirel hükümetinin yeniden işbaşına gelmesine karşı güçlü bir direniş örgütlemeye temel oluşturulacaktı. Partimizin bu önerisi, sınırlı da olsa bazı illerde, en başta İstanbul'da yaşama geçirildi. Birlik Dayanışma yarınları, TSİP ve Kürt devrimci demokratları arasında eylem birliğiyle ortak gösteriler yapıldı. Bugün eylem birliği hareketinin güçlenmesinde, bu deneyim küçümsemeyecek bir rol oynamıştır. TKP illegalite koşullarında, öteki partilerle karşılaştırılmayacak kadar eşitsiz bir durumda, oldukça kısa bir hazırlık çalışmasına karşın, İstanbul'daki seçimlerde aktif olarak çalıştı ve partimizin desteklediği bağımsız aday küçümsemeyecek bir başarı kazandı. Bu seçimler bir güç yoklaması oldu. İşçi partileriyle ve geniş demokratik çevrelerle eylem birliği için daha elverişli koşullar yarattı.

14 Ekim seçimlerinde gerici partiler, başta AP, kendi seçmenlerini büyük ölçüde mobilize ettiler. Daha önce CHP'ye oy veren yığınların bir bölümü bu partiden

desteklerini çekti. CHP ağırlıklı hükümet düştü. Gerici Demirel hükümetinin kurulmasıyla ortaya yeni bir politik durum çıktı.

Bugünkü durum - halkımızın savaşları

Bugünkü durumun başlıca özellikleri şunlardır: Emperyalizmin, özellikle ABD ve NATO egemen çevrelerinin baskı ve hegemonyası artıyor. Ekonomik bunalımın derinleşmesi en sert çizgilerle ortaya çıkıyor. İşçi sınıfının, halkın yaşam koşulları hızla kötüleşiyor. Rejim giderek yarı-askersel zorbalık rejimi niteliği kazanıyor. Faşist ve " sol " maskeli politik terörizm geniş boyutlar alıyor. Egemen güçler istedikleri politik "duraganlığı" sağlayamıyor. Hükümet yıpranıyor. Sınıf savaşları yayılıyor, yükseliyor.

Emperyalizme bağımlı kapitalist sistem derin bir bunalım içindedir. Ekonomide süregelen bir durgunluk vardır. Yatırımlar düşüyor, fabrikalar yarıdan çok daha az bir kapasite ile çalışıyor. Buna karşın fiyatlar sürekli artıyor. Enflasyon % 100'ü aşıyor. Çalışabilir nüfusun %20'si işsizdir. Dış borçlar 20 milyar doları geçti. Emperyalizme bağımlı kapitalizm koşulları, endüstrinin ara ve ham maddelerinin dış alıma dayanması, tarım ürünlerinin bir dizi devalüasyonla düşük fiyatlarla dış satımı, ülke ekonomisini yıkıma sürüklüyor. Bu yıkımın başlıca nedeni yeni sömürgecilik yöntemleriyle ülkemizin emperyalizme bağlanmış olmasıdır.

Ülkemiz bir yandan derin ekonomik bunalım içinde çalkalanırken, öte yandan, tekelleşme süreci daha da hızlanıyor. Küçük ve orta işletmeler arasında iflaslar çoğalıyor. Dahası, bir kısım büyük burjuvazinin konumları sarsılıyor. Az sayıda banka ve onlarla sıkı sıkıya bağlı Koç, Sabancı gibi bir avuç büyük tekel gurubu ülke ekonomisine egemen oluyor. Şimdi bunlar, uzun yıllar devlet kapitalizminin yarattığı temele dayanarak, bir yandan kârlı devlet işletmelerini kendi kontrollerine almak, bu alanlarda devlet tekeline son vermek için çalışıyorlar. Öte yandan, Özal gibi, devletin kilit noktalarındaki temsilcileri eliyle ekonomiyi kontrol etmek için çabalarını yoğunlaştırıyorlar. Bu gelişmede, ekonominin yönetim mekanizmasındaki emperyalist tekellerin, özellikle emperyalist finans kuruluşlarının temsilcileri etkin rol oynuyor. ABD' nin yanı sıra Federal Almanya öne çıkıyor.

Tekelleşmenin tırmanmasıyla, Türkiye'de devlet tekel kapitalizmine özgü gelişmeler belirginleşiyor. Kuşkusuz, bu süreç olgunlaşmış olmaktan uzaktır. Emperyalist tekellerle bütünleşen finans oligarşi, derin bunalım koşullarında bu gelişmeyi hızlandırmak, devlet tekel kapitalizmine geçmek için her araçtan yararlanıyor.

Ülkemizin içinde bulunduğu derin bunalım, emperyalist ülkelerin baskılarını yoğunlaştırmasına, hegemonyasını arttırmasına geniş olanaklar yarattı. 1974 yıllarından başlayarak ortaya çıkan, Türkiye ile ABD arasındaki bazı uyuşmazlıklar, şimdi emperyalizmin çıkarları doğrultusunda çözülüyor. ABD ile imzalanan ikili kölelik anlaşması bu yöndeki en önemli adım oldu. Bu anlaşma, topraklarımızdaki ABD ve NATO üsleri, Orta ve Yakın Doğu'da, özellikle İran'la ilgili ortaya çıkan yeni gelişmeler açısından Türkiye için çok tehlikeli bir ortam yaratıyor. Ülkemizin ekonomisi UPF gibi yeni sömürgeci kuruluşlara daha da teslim ediliyor. Ortak Pazar'a girme yönündeki çabalar, ulusal endüstri ve tarımı daha da yıki-

ma götürecektir tehlikeler taşıyor. Türkiye ekonomisi, NATO'ya yapılan harcamaların, egemen çevrelerin dayattığı ağır silahlanma yükünün altında eziliyor. Bütçenin "carî harcamalarında" askersel giderler, %40'ı geçiyor. NATO'nun "modernizasyon" adı altında dayattığı yeni harcamalarla ülke ekonomisi daha da çok askersel raylara oturtuluyor.

Ekonomik bunalımın yükünü emekçilerin sırtına daha fazla yüklemek, bir avuç işbirlikçi tekelsel burjuvazinin çıkarlarını güvence altına almak, ülkemizi büsbütün Amerikan emperyalizminin nükleer silah deposuna ve "sıçrama tahtasına" çevirmek, rejimi daha da gericileştirmeden olanaksızdır. Sermayenin bir küçük azınlığın elinde toplanma süreci, erkin yapısını da derinden etkiliyor. Devlet üstünde emperyalist güçlerin, işbirlikçi tekelsel burjuvazinin en gerici temsilcilerinin, militarist kılığın ağırlığı iyiden iyiye artıyor.

Bugün işbaşında bulunan gerici hükümet, emperyalist çevrelerin, işbirlikçi tekellerin yanısıra, artan ölçüde, ordu içindeki gerici çevrelere dayanıyor. Hükümet, faşist MHP ile çok sıkı bağlar içindedir. Bir yandan CIA, MIT denetimindeki faşist vurucu güçlerle, öte yandan da sıkı yönetimle, devlet güçleriyle terörü alabildiğine yoğunlaştırıyor. Ordunun, militarizmin politik yaşamdaki etkinliği biteviye artıyor. Böylece rejim, giderek yarı-askersel zorbalık rejimi niteliğine bürünüyor. Bu gelişme devlet mekanizmasındaki konumlarından ötürü faşizm tehlikesinin artması sonucunu doğuruyor. Gerici hükümet bir dizi zorbalık yasasıyla daha şimdiden, demokratik hak ve özgürlükleri budadı. Ülkemizde politik partilerden, sendika ve yasayla kurulu meslek örgütlerinden başka hemen hemen legal demokratik örgüt kalmamıştır. Baskılar işçi sınıfı, özellikle sendikalar üstünde yoğunlaştırılıyor. Türkiye Kürdistanı'nda sıkıyönetimin zorbalığı, terör artarak sürüyor. Politik güçler arasında saldırının

siyri ucu komünistlere yöneliyor. Binlerce anti-faşist tutuklu zindanlarda çürütülüyor. Tüm politik tutukluların sayısı 20 bine varmıştır. İşkencenin boyutları 12 Mart dönemi boyutlarını almıştır. Demirel hükümetinin kurulduğundan bu yana sıkıyönetimin, faşist çetelerin, mafya ve "sol" maskeli terörcü grupların kurbanları, CHP ağırlıklı hükümet döneminin dört katına çıktı. Son iki yılda 2500'e yakın yurttaş bu saldırılar sonucu can verdi. 100 binden fazla yurttaş gözaltına alındı, polise götürüldü, stadyumlara dolduruldu.

Egemen sınıflar, bundan da öte gitmek istiyor. DGM yasası ile 15-16 Haziran 1970'de işçi sınıfımızın ezdiği, 274-275 sayılı yasalara değiştirme girişimi yeniden ele alınıyor. Anayasa gerici yönde değiştirilmek isteniyor. Bununla, "başkanlık sistemi" adı altında, yarı-askersel zorbalık rejiminin yasallaştırılması planlanıyor. "Buhran ve savaş hali" yasa tasarısı ile bu girişimler daha da tırmandırılıyor.

Halkımızın bugün de derin bir tepkiyle andığı 12 Mart diktatörlüğü ile bugünkü rejim arasında, taşıdığı tehlikeler bakımından bir karşılaştırma yapmak, durumun çetinliğini kavramak için yeterlidir. Günümüzde 12 Mart döneminden ayrılmış olarak, uluslararası durumda yeni bir evre ortaya çıkmıştır. Emperyalistler, nükleer silahlanma yarışını hızla arttırıyor, sosyalist ülkelerle çatışma politikası izliyor. Sonra, Türkiye'nin bugün içinde bulunduğu ekonomik bunalım, o dönemle ölçülemez bir derinlik taşıyor. 1970'den bu yana tekelleşme süreci hızlandı. Burjuvazinin en gerici kesimi finans oligarşisi bugün çok daha fazla ülke yaşamında etkinlik kazandı. 12 Mart'ta burjuvazinin iç çelişkileri politik alanda sert çatışmalar biçiminde su yüzüne çıkıyordu. Bugün, bu çelişkiler ekonomik alanda daha da keskinleşmekle birlikte, politik alanda uzlaşma girişimleri ağır basıyor. Bu da, CHP sağ kanadının politikasında somutlanıyor. Böylece halkımız hem baskıcı niteliğiyle 12 Mart dönemini

geride bırakan, ama bunu daha sinsi biçimde uygulayan, hem de o dönemden çok daha fazla tehlikelere gebe olan bir rejimle karşı karşıyadır.

Ordu üst yönetimi daha çok CHP-AP işbirliğinden yana çıkıyor. Bu yılın başında kuvvet komutanlarının verdikleri ultimatom da bu yöneydi. Emperyalizm, egemen güçler bugün için ordu denetiminde parlamenter görünümü, ama aşırı baskıcı rejim biçimini yeğliyor. Bununla birlikte, örneğin emperyalizmin bölgedeki serüveni bir girişimine bağlı olarak askersel bir dikta, faşist bir darbe tehlikesi vardır.

Egemen sınıfların zorbalıkları, onların yalnız saldırıdan öldüklerini değil, aynı zamanda güçsüz yönlerini de gösteriyor. Burjuvazinin ve burjuva partilerinin iç çelişkileri keskinleşiyor. Değişik burjuva partileri arasındaki uzlaşmalar kaçınılmazlıkla gerici bir karakter taşıyor. Egemen sınıflar politik "duraganlık" sağlıyamıyor. Bu durum cumhurbaşkanlığı seçimlerinde olanca çıplaklığı yansıdı. Hükümetler ne yaparlarsa yapsınlar yıpranmaktan, yığınsal desteklerini yitirmekten kurtulamıyor, geleceklelerinden güven duyamıyor. Ordu sıralarında da çelişkiler gelişiyor. Ordunun Amerikan ve NATO generallerine bağımlılığı, OYAK kesintileri, sıkıyönetimin erleri, genç subayları halkın üstüne sürmesi, ordu içinde üstlerin astlara karşı uyguladığı zorbalık, horlama yöntemleri bu çelişkileri besliyor. Ordunun üst kesimlerinde bile bugünkü rejimi yürütme biçimi üstüne içten içe uyuşmazlıklar sürüyor.

İşçi sınıfı başta metalürji ve tekstil işçileri bugün toplu sözleşme döneminde çetin bir grev savaşına girmiş. 40 binin üstünde işçi grevde bulunuyor. Bu sayı daha da artacaktır. Bu grevler, hükümetin toplu sözleşme düzenini, 274-275 sayılı yasaları işçi düşmanı bir biçimde değiştirmek, sendikaları denetim altına almak istediği, sendikal hakları tümüyle ortadan kaldırma eğilimlerinin arttığı bir dönemde oluyor. Grevler giderek bu baskılara

da karşı yöneliyor. Bu süreç grevlere politik bir nitelik kazandırıyor.

Ocak-Şubat aylarında 11 bin Tarih işçisi yiğit bir direnişe geçti. Demirel hükümeti, militarist klik yerli, yabancı tekellerin çıkarı için on binlerce asker ve polisi işçilerin üzerine sürdü. Bu direniş işçi sınıfı için önemli derslerle doludur. Devrim ister barışçıl, ister barışçıl olmayan bir yol izlesin, yığınlara dayanan devrimci zor kullanım olmadan savaşın utkuya ulaşamayacağını işçiler kendi deneyleriyle bir kez daha gördüler. Öte yandan, egemen sınıfların yığın savaşımının yükselmesini önlemek amacıyla işçileri serüveni çıkışlara, zamansız silahlı çatışmalara sürükleyebilmek için goşist guruplardan nasıl yararlandığı bir kez daha ortaya çıktı. Komünistler, işçileri egemen sınıfların bu taktikine karşı uyardılar. Ama hükümetin, polisin, jandarmanın saldırılarını karşısında direnişin ön sıralarında savaştilar. İşçileri savuştta yalnız bırakmadılar, onları kendi özdeneyleleri temelinde bilinçlendirdiler.

Yiğit Tarih işçileriyle dayanışma eylemleri, üç bölgesel genel grev, İzmir'de miting ve yürüyüş, günlerce süren yığınsal çıkışlar, yurt çapında dayanışma, emekçilerin savaşım potansiyelini gösterdi. Egemen gerici güçlerin daha kanlı saldırılarını önledi.

Kahramanmaraş kırımının yıldönümünde, öğretmen kıyımına karşı yurt çapında yürütülen eylemler, DİSK'in çağrısıyla Antalya, Ordu ve Kocaeli'nde yığınsal mitingler, Antakya'da faşist kırım provokasyonuna karşı aktif direniş, 4-5 Nisan günlerinde NATO'ya, işsizliğe, pahalılığa karşı, demokratik hak ve özgürlükler için yurdun değişik yerlerinde örgütlenen yığınsal miting ve yürüyüşler işçi sınıfının, halkın direnişinin somut örnekleri oldu. 8 Mart nedeniyle ilerici kadınlar aktif çıkışlar örgütlediler. Sıkıyönetim bölgelerinde ilerici gençliğin eylemleri değişik biçimlerde altında aralıksız sürdü. Afganistan devrimiyile değişik dayanışma eylemleri örgütlendi.

Yurt dışındaki işçilerimizin ilerici yığın örgütleri memlekette yükselen her kampanya ile dayanışma eylemlerine girdiler. Özellikle faşist MHP'nin yurt dışında örgütlenmesine karşı aktif çıkışlar yapıldı.

Komünistler, yurtiçi ve dışındaki parti örgütleri, bütün bu eylemlere ön sıralarda aktif olarak katılıyorlar. Yığın savaşlarının içinde ortaya çıkan yeni savaş biçimlerine hızla ayak uyduruyorlar. Yığınların savaşından ders alıyor, yığınlara öğretiyorlar. Bu savaşlara bilinçlilik, örgütlülük, disiplin aşlamak, yığınların güncel istemler uğrunda savaşılarını politik savaşlarla bağlamak için çalışıyorlar.

İşçi sınıfı, halkımız bu yıl uluslararası işçi sınıfının birlik savaşım ve dayanışma günü 1 Mayıs'ı çetin koşullarda kutladı. Hükümet, sıkıyönetim 1 Mayıs öncesinde işçi sınıfına, tüm demokratik güçlere karşı geniş çaplı bir saldırıya geçti. İGD yöneticileri tutuklandı ve ağır işkenceye uğradılar. TİP merkezi ve birçok sendika basıldı. Sendika yöneticileri gözaltına alındı. 30 ilde 1 Mayıs yasaklandı. Bu yasaklara, gericiğin terörü tırmandırmasına işçi sınıfı, emekçiler şanlı 30 Nisan genel greviyle yanıt verdiler. TKP, DİSK'in açıklamasını destekledi ve 30 Nisan'da genel greve çağırdı. Değişik illerde değişik biçimlerde yürütülen 1 Mayıs gösterileri, Amerikan emperyalizmine, NATO'ya, Demirel hükümetinin halk düşmanı politikasına karşı ülke çapında anti-emperyalist, demokratik bir halk direnişine dönüştü. Mersin'de DİSK'in çağrısıyla yığinsal bir yürüyüş ve miting yapıldı. Başarıyla geçen 30 Nisan genel grevi ve 1 Mayıs eylemlerinde sendikalar, ilerici güçler sıralarını sıklaştırdılar. Serüvenciliğin ve reformizmin etkilerini gerilettiler. 1 Mayıs sonrasında yoğunlaşan baskı ve saldırılar da eylem birliğini güçlendirmekle, yığinsal çıkışlarla geri püskürtülecektir.

Bütün bu gelişmeler, sınıf savaşlarının keskinleşmesi, derinleşen sosyal-politik bunalımın göstergeleridir. Ülkemizde devrimci duruma dönüşebilecek bir ortam oluş-

muştur. Yakın gelecekte şimdikiyle ölçülemeyecek sertlikte toplumsal çatışmalar beklenebilir. Bu durum, her şeyden önce partimizin önüne subjektif etkeni güçlendirme, milyonlarca emekçiyi demokrasi hareketine kazanma onları kendi deneyleriyle devrimci bir yükselişe hazırlama görevini koyuyor.

TKP'nin güncel politikası

Yoldaşlar,

Bu ağır koşullarda, partimizin üstüne büyük sorumluluk düşüyor. Milyonlarca işçi ve emekçiyi, toplumun tüm ilerici güçlerini birleştirmek, bugünkü halk düşmanı gidişi durdurmak ve yığınları devrime yönlendirmek sorunu nasıl çözülebilir?

Partimizin programı, belgeleri, Türkiye'nin, halkımızın kurtuluşunu sosyalizme açılan ileri demokratik devrimin utkusuna bağlı sayıyor. Bu devrim bütünsel devrim sürecinin birinci aşamasıdır. Sosyalizme yolu açacak bir devrimi başarmak, işçi sınıfının, halkımızın aktif çoğunluğunu kazanmaya bağlıdır. Böyle bir çoğunluk devrimin zorunluluğunu kavramadan utkuya ulaşılamaz.

Yoldaşlar,

Partimiz, ileri demokratik devrim için tüm ulusal demokratik güçleri tek bir cephede birleştirmeye çalışıyor ve bundan böyle de çalışacaktır. Bu bizim tüm

stratejik aşama boyunca değişmeyen amacımızdır. Bu amacı yığınlara bütün gücümüzle, tüm propaganda, ajitasyon çalışmalarımızla onların kendi özdeneyimleri temelinde kavratmak için daha yoğun çabalar gerekiyor. Yığınların eylemliliği arttıkça bu görev daha da önem kazanıyor. Bununla birlikte partinin stratejik amaca ulaşabilmesi onun önündeki taktik amaçları doğrulukla belirlemesine bağlıdır. Bu görev, güncel amaçları stratejik amaca bağlamayı başarmakla yerine getirilebilir. Güncel istemleri uğrunda savaşa çekilen yığınlar, ancak kendi öz deneyimlerine dayanarak devrimci amaçlara yönlendirilebilir.

Bugün, partimizin önünde güçlü bir demokrasi hareketi örgütlemek görevi duruyor. Bu amaçla, güncel olarak tüm demokrasi güçlerini çevresinde birleştirecek şöyle bir platform ortaya çıkıyor.

—Emperyalizmin, NATO'nun artan hegemonyasına karşı ulusal bağımsızlığı ve egemenliği savunmak: ABD ve NATO üslerini kapatmak, ikili anlaşmaları yırtmak, Türkiye'nin yeni saldırgan askersel bloklara sürüklenmesini önlemek, emperyalist tekellerin ülkeye dalmasına karşı savaşmak. TKP, Amerika'yla bağlanan kölelik anlaşmalarına, Amerikan ve NATO üslerine karşı çıkan herkesle eylem birliğine hazırdır.

—Yarı askersel zorbalık rejimine karşı demokratik kazanımları ve konumları savunmak: Hükümetin, sıkıyönetimin, faşist çetelerin her tür saldırısını göğüslemek, sıkıyönetimi kaldırmak, Kürt halkına karşı şöven baskılarla savaşmak, gerici, açık askersel diktatörlük ve faşizm tehlikesini geriletmek. TKP, DGM'lere, "Buhran ve savaş hali" yasası ve tüm zorbalık yasalarına, tüm anti-demokratik girişimlere karşı çıkan, demokratik hak ve özgürlükler için savaşan herkesle eylem birliğine hazırdır.

—Tekellerin vurgunlarına, bunalımın yükünün emekçilerin sırtına bindirilmesine karşı emekçilerin yaşam ko-

şullarını, ekonomik ve sosyal haklarını savunmak: TKP, ücretlere saldırıya, işsizliğe ve pahalılığa karşı herkesle eylem birliğine hazırdır.

—Tırmanan silahlanma yarışına, savaş tehlikesine karşı, dünyada ve bölgemizde barış ve güvenliği savunmak: Komsularımızla, başta Sovyetler Birliği'yle, öteki sosyalist ülkelerle iyi ilişkilerin sürdürülmesi için, emperyalizmin bölgemizdeki askersel provokasyonlarına Türkiye'yi katma çabalarına karşı savaşmak. TKP, Batı Avrupa'ya yerleştirilmek istenen Amerikan atom füzelerine, topraklarımızdaki nükleer silah depolarına karşı çıkan ve ağır silahlanma harcamalarının azaltılmasından yana olan herkesle eylem birliğine hazırdır.

Şimdi önümüzde duran görev, Demirel hükümetinin bu dört noktada izlediği halk düşmanı politikaya karşı çıkan tüm güçleri birleştirmektir. Bu güçler kimlerdir?

Yoldaşlar,

Bu soruya, her türlü sekterlikten uzak yanıtlar verilmelidir. İnsanın kafasında canlandırdığı "en iyi" bağlaşıkları olabilir, ama, biz öylesini gerçekte hiç bir zaman bulamayacağız. Komünistlerin görevi, hem bağlaşıklarının kapsamını bugünden doğru saptamak, hem de savaşta onların düzeyini sürekli yükseltmektir.

Bugün saptadığımız ve bizce uğrunda savaşmaya değer olan güncel amaçları şu ya da bu ölçüde paylaşılan güçler vardır. Bunların kimisi, bugünden bizimle sosyalizm kuruculuğuna kadar gitmeye yeteneklidir. Kimisi, en çok ileri demokratik aşamaya kadar gelebilir. Kimisi henüz devrimin zorunluğunu kavramasa da, güncel amaçlarda bizimle eylem birliğine isteklidir. Bir de öyleleri vardır ki, onlar, eylemleriyle egemen sınıfların politikasıyla uzlaşıyor, ama sözleriyle bizim güncel amaçlarımıza bir ölçüde de olsa yaklaşıyor. Bu tür geçici bağlaşıklar, devrimi kendi sınıfsal çıkarlarına uygun saymıyor, ama, bugünkü halk düşmanı politikayı da tümüyle benimsemiyorlar.

Bu güçleri en sondan başlayarak ele alalım. TKP'ye göre Demirel hükümetinin halk düşmanı politikasına karşı oluşturmak istediğimiz en geniş demokratik güçlerin eylem birliğinde CHP de yer alabilir, almalıdır. Söz yok, CHP bir burjuva partisidir. Ama gerici burjuva partilerinden ayrı niteliktedir. CHP yönetiminde doğrudan bankalarla, tekellerle bağlı olanlar da vardır. Tabanında işçiler, köylüler de vardır. Ama bu parti, ağırlıklı olarak tekelci olmayan büyük ve orta burjuvaziye ve orta katmanlara dayanıyor. CHP yönetimi bu güçlerle işbirlikçi tekelci burjuvazi arasında bir uzlaşma yaratmak, kapitalizmi onarmak amacını güdüyor. Burjuva reformcu bir ideoloji ve politika izliyor.

CHP'yi sosyal demokrat bir parti olarak görmek yanlıştır. Marksçi-Leninci görüş, sosyal demokrasiyi, işçi sınıfı içindeki oportünist akım olarak tanımlıyor. CHP içinde böylesi sosyal reformcu öğeler de vardır. Bunların işçi sınıfının ayrıcalıklı kesimlerinde kendisine bir dayanak bulduğu da açıktır. Ama CHP'nin program ve politikası, özü bakımından, işçilerin hiç bir kesiminin çıkarlarını yansıtmıyor.

Günümüzde bu parti, bir yol ağzında bulunuyor: Ya tümüyle yerli-yabancı tekellerin bir yedek partisidir. Ya da tekelci olmayan burjuvazinin, orta katmanların çıkarlarını anti-emperyalist, demokratik konumlardan savunan bir parti niteliği kazanacaktır. Bu ikilem, işbirlikçi, tekelci burjuvaziyle, tekelci olmayan burjuvazinin çelişkilerinin CHP'ye yansımından doğuyor. Tekellerin son tırmanma girişimleriyle bu süreç daha da sertleşmiştir. Günümüzde CHP yönetimi sağa kayıyor. Onun burjuva reformcu politikası, işçi sınıfı ile değil, gericilikle işbirliğine kapıyı açıyor. Bu da CHP içinde çatışmaları kızıştırıyor.

İşbirlikçi tekelci burjuvaziden ve emperyalizmden yana bir politika izleyen, NATO'yu savunan sağ kanat

yönetimde kaldığı sürece CHP ile doğallıkla stratejik bir işbirliği söz konusu olamaz. Bununla birlikte, günümüzde, bu partinin geniş tabanı, emekçilerin de yer aldığı değişik sınıf ve katmanlardan oluşuyor. Bu sınıf ve katmanlara bağlı kesimlerin her biri, kendi çıkarlarıyla, Demirel hükümetinin halk düşmanı politikasına karşı çıkıyor.

CHP'nin hükümete geldiği zaman nasıl ayrı bir dille konuştuğunu, nasıl bir politika uyguladığını unutmuyoruz. Ama komünistler bugünkü durumu değerlendirmek zorundadırlar. CHP tabanı boş umutlarla şaşırtılmadan aktif bir politika izlenmelidir. Eğer biz komünistler, üstümüze düşeni yaparsak, CHP'yi güncel amaçlar için demokratik eylem birliğine çekmek için çok yönlü çabalar harcarsak, CHP yönetiminin uzlaşma politikasını geniş yığınlara açıklarsak -ki bunu yapmak zorundayız- o zaman ya tabanın demokratik eğilimleri CHP yönetimine yansiyacaktır. Ya da -daha büyük olasılıkla- sağ kanat kendi tabanından daha da yalıtılacaktır. Partimizin güdeceği böyle bir politikayla, işçi sınıfı ve demokrasi hareketi kazançlı çıkacaktır.

Kaldı ki, daha bugünden CHP içinde "sol kanat" diye adlandırılan anti-emperyalist, anti-tekel, anti-faşist bir politik kümeleme de vardır. Bunlar, CHP dışı sol güçlerle eylem birliğinin zorunluğunu belirtiyorlar. Bunlar, emperyalizmin yeniden "soğuk savaş" dönemine geçmesine karşı çıkıyor, ikili kölelik anlaşmasına, zorbalık yasalarına karşı savaşıyor, faşist MHP'nin karşısına çıkıyorlar. Bu kanat, bugünkü halk düşmanı rejimi yıkmak ve sosyalizme açılan ileri demokratik devrimi gerçekleştirmek amacıyla yönelen ulusal demokratik cephenin politik güçleri arasına çekilebilir. Kuşkusuz, bu kanat bugün açık bir platform çerçevesinde, bütünsel bir politik hareket olarak henüz ortaya çıkmıyor. Kendi içinde pek çok ayrı çizgiler taşıyor. Bu kanat ne denli kalıcıdır, gelecekte

nasıl bir biçim alır, ayrı bir sorundur. Bizim için önemli olan, CHP içinde böylesi bir politik çizgiyi doğuran nesnel süreçlerin varlığını saptamak, gelişmeleri izlemek bu güçleri ulusal demokratik cepheye kazanmak için çalışmaktır.

Yoldaşlar,

Partimiz, bunalımdan çıkış yolu olarak yığınlarla açık bir amaç gösteriyor. Bu da, bugünkü halk düşmanı rejimi yıkmak, tüm ulusal demokratik güçlerin erkini kurmaktır. Bunalımın derinleştiği koşullarda milyonlarca emekçiye, yıkıma uğrayan orta katmanlara bu devrimci amacı benimsetmek "dingin" günlerden çok daha olanaklıdır. Bu görevi bir gün bile unutmak olmaz. Ama, devrim, biz istiyoruz diye gerçekleşmez. Lenin'e göre, yığınların kendi öz deneyimleriyle devrimin zorunluluğunu kavraması, her devrimin başlıca yasasıdır. İşte şimdi partimiz, milyonlarca emekçiyi, ulusun çoğunluğunu kazanmak, savaşa çekmek için yığınların en güncel istemlerinden yürüyor. Buna göre bir eylem birliği politikası izliyoruz. Güncel politik, ekonomik, sosyal istemler uğrunda her bir savaşmada, o savaşların içinde biz stratejik amacımızı işçi sınıfına, yığınlarla götürmeliyiz. Başka bir yol olmadığını göstermeliyiz.

Sonra proletaryanın hegemonyası yolunda Komünist Partisi'nin etkinliğini daha da arttırmak, yığınların bağlarını alabildiğine güçlendirmek için savaş başta gelen bir görevdir. Bu olmadıkça burjuva ve küçük burjuva demokratik politik güçlerin komünistlerle işbirliğine yanaşacaklarını, proleter olmayan sınıf ve katmanların kendiliğinden işçi sınıfının önderliğini onaylayacağını beklemek saflık olur. TKP'nin öncülüğünde proletaryanın proleter olmayan sınıfların demokratik istemlerini ardıcıl savunma sürecinde, proletaryanın hegemonyasını kurması gerçekleşir.

Hegemonya kimde olacaktır? Burjuvazide mi, proletaryada mı? Bu, masa başında yanıtlanmaz. Lenin, bu so-

ruya yanıt olarak "Hegemonya herkesten daha enerjik savaşıdadır" diyor. TKP geniş demokratik güçlerle, bu arada CHP ile güncel amaçlar için eylem birliğine hazır olduğunu açıklarken, kendi bağımsız politikası temelinde herkesten daha enerjik savaşıcağına, savaştığına güveniyor. Bu güvenin haklılığı son yılların deneyleriyle doğrulanmıştır.

Yoldaşlar,

En geniş demokratik güçlerin eylem birliğinde Kürt devrimci demokratların çok önemli bir yeri vardır. Bu yeri Kürt ulusal hareketinin bütünsel devrim sürecinin ayrılmaz bir parçası olmasından ve bu harekette sınıfsal ayrışma sonucu ilerici eğilimlerin giderek gelişmesinden ileri geliyor. Kürt devrimci demokrat hareketiyle kurulacak bağlar, stratejik değer taşıyor. Bu da, söz konusu güçlerle komünistler arasındaki işbirliğini, en geniş demokratik güçlerin eylem birliğini sağlamakta önemli bir dayanak durumuna getiriyor.

TKP, Kürt ulusal hareketi içindeki demokratik güçlerle giderek yakın ilişkiler kuruyor. "Devrimci demokratlar", "Özgürlük Yolu", "Devrimci Ulusal Demokratlar" ve "Bağımsız Devrimci Demokratlar" ile ilişkiler gelişiyor.

Bugünkü koşullarda, ulusal sorunun kökten çözülmesi kuşkusuz olanaklı değildir. Bu sorunun çözümü. erkin ulusal demokratik güçlerin eline geçmesine ve yolun sosyalizme açılmasına, sosyalizmin kurulmasına bağlıdır. Bugün en geniş demokratik güçlerin platformunda ulusal baskıya ve şövenizme karşı savaş görevi yer alıyor. Hiçbir demokratik inanışlı kimse, Kürt ulusu ve ulusal azınlıkların üstündeki ekonomik, sosyal, kültürel ve politik baskılara göz yumamaz. Hiç kimse, Kürt ulusunun ve ulusal azınlıkların kendi dilinde okuma, kültürünü geliştirme isteklerine kulak tıkayamaz.

Kuşkusuz komünistlerin ulusal soruna bakışları bu çerçeve ile sınırlı kalmamış, her zaman Leninci temele

dayanmıştır. TKP, Kürt ulusunun kendi yazgısını kendisinin özgürce belirleme, yani ayrılma hakkını, tüm eşit haklara kavuşmasını savunuyor. Komünistler, ulusal soruna tarihsel açıdan ve somut olarak yaklaşırlar, yalnızca ilkeleri yinelemekle yetinmezler. Her iki halk için yaşamsal önemi olan ileri demokratik devrimin çıkarları nasıl bir çözümü zorunlu yapıyor?

Yoldaşlar, MK Plenumu bu soruya şu yanıtı vermedir: Önümüzdeki devrimci aşamada Kürt ulusal sorunu, bölgesel özerklikle çözülebilir. Bu, Özerk Türkiye Kürdistan'ının, Türkiye halkının, Türk ve Kürt uluslarının, tüm ulusal azınlıkların devleti olan ileri demokratik devletin içinde gönüllü yer alması anlamına geliyor. Bu çözüm, Kürt ulusunun çıkarlarına tümüyle uygundur. Bu, her iki ulustan işçi ve emekçileri sosyalizme ulaştırmak için en somut ve elverişli biçimdir. Bu, emperyalizme karşı savaşın, bölgemizdeki devrimci süreçlerin çıkarına olan devrimci bir çözümdür. Bu, parti programımızın Leninci özüne tümüyle uygundur.

Partimiz, ulusal sorunun çözümünü, her yeni somut tarihsel aşamada yeniden ele alma zorunluluğunun bilincindedir.

Bugün Kürt ulusal hareketi içinde yer yer boy veren "Büyük Kürdistan" gibi ütopye ve milliyetçi görüşlerle bağdaşmıyoruz. Bir tek egemen sınıf erkine karşı Türk halkının ayrı, Kürt ulusunun ayrı, iki birbirinden yalıtılmış devrim yapması gibi görüşleri doğru bulmuyoruz. Özellikle Türkiye işçi sınıfını, "Türk ve Kürt işçi sınıfları" diye bölmeyi, "iki komünist partisi", ulus temelinde ayrı ayrı sınıf örgütleri kurma girişimlerini tümüyle zararlı buluyoruz. "Ayrı savaşım" dediğimiz ya da denilen anlayış tümüyle ülkemizdeki devrimci savaş bölme tehlikesi taşıyor. Amerikan emperyalizmine, NATO'ya, işbirlikçi tekelci burjuvaziye, büyük toprak sahiplerine karşı savaş Türk ve Kürt halkını, burjuvaziye karşı sınıf savaşını Türk ve Kürt ulusundan işçileri birleştiriyor. TKP, Türk,

Kürt ve ulusal azınlıkların devrimcilerin, tüm Türkiye komünistlerinin Marksçı-Leninci partisidir.

"Büyük Kürdistan" düşüne karşı, özerk Türkiye Kürdistan'ı; "iki devrim" görüşüne karşı, Kürt ulusal hareketini ileri demokratik devrim ve sosyalist devrim aşamalarından oluşan bütünsel devrimci sürece bağlamak; "iki komünist partisi", "iki sendikal hareket" yerine, tek enternasyonalist Marksçı-Leninci proletarya partisi, birleşik sendikal hareket; "ayrı savaşım" yerine, birlikte savaşım... TKP'nin tutumu budur.

TKP, elbette, Kürt ulusuna şu ya da bu çözümün zorla dayatılmasına karşı çıkıyor, gönüllü birliği savunuyor. Öte yandan TKP, bugünden "ayrılma" isteminde bulunan Kürt politik güçlerinin bu milliyetçi yaklaşımını Türk şövenizmiyle karıştırmıyor. Onların, kendi konumlarını özgürce belirtmelerine karşı yönelik her tür baskıyla, Türk şövenizminin her belirtisiyle savaşıyor. Ama partimiz, ulusal soruna sınıfsal ve tarihsel açıdan yaklaşmayan anti-Leninci görüşlerle de ideolojik savaşı durdurmuyor. Bizimle eylem birliği yapan değişik Kürt devrimci demokrat güçlerle ilişkilerimiz, eylemde birlik ve ideolojik savaşım ilkesine dayanıyor. Doğallıkla, ideolojik savaşımımızın yapıcı ve eylem birliğini güçlendirici olmasına özen gösterilmelidir. Onların ulusal duyarlılığına dikkat edilmelidir.

TKP, Kürt demokratlarıyla eylem birliği yaparken Kürt emekçilerinin sınıfsal istemleri için savaştan geri durmuyor. Özellikle Kürt köylüsünün toprak ağalarına, feodal artıklara karşı toprak istemini var gücüyle destekliyor. Ülkemizde ulusal sorunun sınıfsal özünün köylü sorunu olduğunu unutmuyor.

Yoldaşlar,

Demokratik güçlerin eylem birliği, kuşkusuz öncelikle işçi sınıfının değişik partileri arasında eylem birliğini gerçekleştirmeye bağlıdır. Bugün işçi sınıfının Marksçı-Leninci partisi dışında, işçi sınıfı hareketi içinde ya-

sal çalışan TİP ve TSİP demokratik güçlerin eylem birliğinde önemli bir yer tutuyor. Bu partiler, Marksizm-Leninizmden esinleniyor, sosyalizmi amaçlıyor.

Şimdi işçi sınıfının değişik partileri arasında geniş demokratik güçlerin eylem birliğini sağlamak için ortak bir politika olgunlaştırmak sorunu gündemde duruyor. Kimlerle, hangi amaçlar için, nasıl bir savaşımı bugünkü halk düşmanı, işbirlikçi, gerici hükümetin zorbalığına karşı konabilir? TKP bu soruya açık bir yanıt veriyor.

Halk düşmanı politikaya karşı demokratik eylem birliği

Partimizin stratejik amacı, emperyalizmle işbirliği yapan tekelleri burjuvazinin, büyük toprak sahiplerinin erkini yıkmaktır.

Bugün güncel olan, halk düşmanı Demirel hükümetinin politikasına karşı en geniş demokratik güçlerin eylem birliğini sağlamaktır. Bu işbirlikçi hükümetin politikasına karşı çıkan herkesle eylem birliği yapılmalıdır.

Bu demokratik eylem birliğinin güncel amacı, emperyalizme bağımlılığın daha da arttırılmasını, rejimin gidecek daha da zorbalanmasını önlemektir. Halkın yaşam koşullarını savunmak, tekellerin vurgunlarına karşı savaştır. Dış politikada barış ve güvenlik için tehlikeli gidişi durdurmaaktır.

Bu demokratik eylem birliğinin temel işlevi, işçi sınıfının, halkımızın eylemli çoğunluğunu devrimci amaç-

lardan yana kazanmaktır. Savaşlar içinde, işçi sınıfının birliğini ve ulusal demokratik cepheyi örmektir. Demokratik güçlerle politik eylem birliği sınıfsal bağlaşıklığı kurmakta bir araçtır.

Bugünkü gerici hükümetin halk düşmanı politikasına karşı oluşacak eylem birliği, çıkarları devrimde olmayan, ya da devrimin zorunluğunu henüz kavramayan güçler de içinde olmak üzere, en geniş demokrasi çevrelerini kucaalayabilir. Halk yığınlarını harekete geçirebilir. Kuşkusuz, biz bugünkü güçler oranını dikkate alıyoruz. Erkin dolaysız ele geçirilmesi görevinin gündemde olmadığını biliyoruz. O nedenle, şimdi önüne ileri demokratik devrim amacını koymayan böylesi bir eylem birliğinin oluşması, henüz ulusal demokratik cephenin kurulduğu anlamına gelmiyor. Ama bu eylem birliği ulusal demokratik cephe yolunda önemli bir adım olacaktır.

Günümüzde böylesi aktif bir demokrasi hareketinin oluşması, işçi sınıfının değişik güçleri arasındaki eylem birliğinin gelişmesine yakından bağlıdır. Birlik ve dayanışma yanlıları ile TİP ve TSİP arasındaki eylem birliği, tüm demokratik güçleri birleştirmekte bir çekim merkezi yaratabilir. Kürt devrimci demokratları ile bu üç politik güç arasındaki ilişkiler, CHP sol kanadının anti-emperyalist ve demokrasi yanlısı tutumu bu ödevin olgunlaşmakta olduğunu gösteriyor.

Bunun yanısıra Maocu ve yozlaşmış terör guruplarının dışında ve bunlara karşı çıkan küçük burjuva devrimci gruplardan da eylem birliğine çekilebilecek olanlar vardır.

Günümüzde emperyalizmin hegemonyası, baskı ve terör hızla artıyor. Demokratik özgürlükler alanında tehlikeli bir daralma ortaya çıkıyor. Faşizm yanlısı güçler daha da saldırganlaşıyor. Bu koşullarda, partimizin öne koyduğu güncel amaçlara ancak yığınların güçlü savaşlarıyla ulaşılabilir. Bu nedenle, bugün bir yandan tüm yerel işçi ve emekçi çıkışlarını örgütlemek için aralıksız çalış-

şılmalıdır. Öte yandan da tüm bu direnişleri ülke çapında genel grev, genel direniş düzeyine ulaştırmak için gereken tüm hazırlıklar daha da hızlandırılmalıdır.

Gözlerimizi yığınların direnişlerine çevirmeliyiz. En küçük bir direniş, umulmadık anda yığınları hızla hareketlendirebilir. Parti örgütleri, komünistler her eyleme önderlik etmeli, onu yaymaya, derinleştirmeye çalışmalıdır. Yığınlar içinden yeni güçleri daha büyük bir enerjiyle örgütlemelidir.

İşçi sınıfının birliği yolunda

Yoldaşlar,

1978 yılında yapılan MK Plenumundan bu yana, partimiz işçi sınıfının birliği yolunda var gücü çalıştı. Daha şimdiden, işçi sınıfının birliği perspektifinde, işçi sınıfının değişik partileri arasında eylem birliği için önemli adımlar atıldı. Zorluklar, eksiklikler yok değildir. Çözülmemiş sorunlar yine de vardır. Kimi alanlarda görüş ayrılıklarının bugün de sürüyor olması doğaldır. Ama gelişmenin yönü artık belirgindir. Türkiye işçi sınıfı hareketi içinde birlik eğilimi güç kazanıyor.

Son zamanlarda emperyalizme, NATO'ya, işbirlikçi tekkelci burjuvazinin terör ve baskılarına, işsizliğe, pahalılığa karşı barış, ulusal bağımsızlık, demokratik hak ve özgürlükleri savunma direnişlerinde eylem birliği gelişiyor. Bu eylem birliğine, işçi, gençlik, kadın, barış, yığın

çıkışlarına TİP ve TSİP de katılıyor.

Yoldaşlar,

Bu partilerle yıllar boyu süren görüş ayrılıklarının bir günde ortadan kalkmasını elbette beklemiyoruz. Nedir ki, bu ayrılıkları abartmak, onları aşılmaz saymak doğru olmaz. Geçmişte neredeyse birinci sıraya çıkan ayrılıklar, bugün ya ikinci plana geçiyor, ya da büsbütün ortadan kalkıyor. Bunun en iyi örneklerinden birisi, TİP'in geçirdiği evrimdir. Şimdi bu parti, temel stratejik çizgisini gözden geçiriyor ve -devrimin aşamaları, cephe ve bağlaşıklar, değişik savaş ve örgüt biçimlerinin tanınması gibi- bir dizi sorunda eski konumlarından ayrılıyor. Çok iyi görüyoruz ki, bu olumlu gelişmeler, yine TKP'nin politik çizgisine karşı temelsiz suçlamalarla iç içe geçiyor. Kimi zaman bağlaşıklar arası tartışma biçimine hiç de uymayan davranışlar oluyor. Bu durumda biz komünistler ne yapmalıyız? Kuşkusuz biz, partimizin Leninci çizgisini bağlaşıklarımıza sabırla anlatmalıyız. Bu tutumumuz, politikamızın devrimci ve bilimsel temellerine duyduğumuz derin güvenden kaynaklanıyor.

TKP'nin ilk atılım yıllarında, partimiz önünde legalizmle savaş sorunu boylu boyuca duruyordu. Kuşkusuz günümüzde, burjuva demokrasisindeki tehlikeli daralma karşısında da bu savaş öneminden bir şey yitirmemiştir. Milyonlarca emekçinin bilincinde yer eden burjuva yasal ön yargıları kırmak, gerici teröre devrimci karşı koyuş için zorunludur. Ama, legalizmle savaşta günümüzde ortaya çıkan değişimi de kavratmak gerekir. Geçmişte, illegal parti çalışmasını yadsıyan, illegal partiyi bir yana iten, işçi sınıfının politik örgütlenmesini yalnızca legal temellere oturtmaya çalışan anlayış, TKP ile hiç bir eylem birliğine yanaşmama biçiminde ortaya çıkıyordu. Bugün bu anlayıştan geriye ne kalmıştır? Parti üyelerimizin özverili, ardıcıl savaşları yığınlar arasında kök salan illegal bir örgüt ağı yarattı. İşçi sınıfımızın politik bakımdan bilinçli kesimi arasında, legalizm dediğimiz eği-

lim önemli bir yankı bulamadı. Bugün, yasal çalışan işçi partileri, işçi sınıfının eylem birliğinin önemini belirtiyorlar ve eylem birliği pratikte yol alıyor.

O nedenle, şimdi biz, burjuva yasalçı önyargılara karşı savaşı temel olarak yığınları eğitmenin zorunlu bir görevi sayıyoruz. Bu sorun, işçi sınıfının eylem birliğinin güçlendirilmesine yardımcı olacak bir içerikle işlenmelidir. Bu sorunu işçi sınıfının politik birliği yolunda ülkemizin bugünkü koşullarında en geçerli biçimi bulma açısından çözmek gerekiyor.

TKP üstündeki yasak, yalnızca bizim partimize yönelik anti-demokratik bir uygulama değildir. Bu antikomünist yasak, egemen sınıfların tüm demokrasi güçlerine, halkımıza karşı her zaman kullanageldiği zorbalığın en kaba biçimidir. Buradan çıkan sonuç, bugünkü koşullarda egemen sınıfların baskıcı yönetimlerine karşı illegal örgütlenmeyi güçlendirmenin zorunlu olduğudur. Lenin'e göre, komünist partilerinin legal çalıştığı "en demokratik" ülkelerde bile, komünistler illegal örgütlenmeden tümüyle vazgeçemez. Bu görüş, bizim ülkemiz için elbette çok daha fazla geçerlidir. TKP, örgütlenme biçimini saparken, yalnızca yasalara bakmıyor. Hiç bir yasa ülkenin politik güçler oranı karşısında belirleyici olamaz. O nedenle partimizin örgütlenme biçimi, her şeyden önce ülkemizin politik koşullarının çözümlenmesine dayanıyor. Günümüz koşullarında illegal çalışan komünist partisinin yönetiminde olmayan işçi hareketi, egemen sınıfların aşırı zorbalığına karşı gereken savaşı yürütemez, bu savaşın sürekliliğini sağlayamaz, geniş demokrasi güçlerini etkin biçimde çevresinde toplayamaz. Bu arada biz, TKP'nin yasal çalışma hakkını elde etmesini yasaların değiştirileceği güne kadar ertelemeyeceğiz. Elverişli politik koşulların olduğu bir durumda, her tür anti-demokratik yasanın kâğıt üzerinde kaldığını bir çok ülkenin sınıf savaşı pratiği doğrulamıştır. Böylesi

elverişli koşullar ise, TKP'nin güçlendirilmesi, işçi sınıfının eylem birliği ve aktif, birleşik bir demokrasi hareketinin yaratılması ile sağlanabilir.

TKP, illegal savaştan vazgeçmeye ve burjuvaziye sınıf işbirliğine dayanan likidatörlüğe karşı uzun yıllar çetin bir savaş verdi. Bu savaş hiç bir zaman gündemden inmemiştir, inmeyecektir. Ama şimdi, ters likidatörlüğe karşı kesin savaş da gündeme gelmiştir. "İşçinin Sesi" gurubunun "TKP'ye özgürlük" belgisini ve legal çalışmayı karalama çabaları ters likidatörlüğe karşı savaşımın önemini gösteriyor. Bu tür "sol" gevezelik edenlerin, işçi sınıfı partileri arasında oluşan eylem birliğine dolu dizgin saldırımları boşuna değildir. Çünkü günümüzde, işçi sınıfı hareketinin legal ve illegal savaş biçimlerini uyumlu bir biçimde uygulaması, tam da bu eylem birliğinin derinleşmesiyle ve giderek özel bir biçim altında politik birliğe dönüşmesiyle en etkin düzeye yükseltilir.

TKP, legalizm eğilimlerine karşı savaş bayrağını yükselttiği ve bütün güçlerini illegal parti örgütlerini güçlendirmeye yönlendirdiği atılım döneminde de, Türkiye'de legal bir işçi sınıfı partisi olanağını yadsınamıştır. Bir ülkede bir tek komünist partisinin varlığı ilkesi temel bir ilkedir. Türkiye Komünist Partisi ile omuz omuza savaşan yığınsal, birleşik, legal bir işçi sınıfı partisi olursa, bu tek komünist partisi ilkesiyle çelişmez, tek komünist partisi ilkesinin ülkemizin koşullarında somut biçimini gösterir. Legal ve parlamenter olanakların, bütünü tükenmediği koşullarda, hiç bir komünist partisi bu alanlardaki çalışmalardan vazgeçmez. TKP, illegal olmasına karşın, yıllardan beri, legal örgütsel biçimlerden, legal olanaklardan da yararlanıyor ve parlamenter savaşım da içinde olmak üzere değişik savaş biçimlerini uyguluyor. Kuşkusuz bu olanakların daha da iyi değerlendirilmesi sorunu çözüm bekliyor. Bu sorunun çö-

zümü, işçi sınıfı partilerinin politik birliği sorununun çözümü ile iç içe giriyor.

Yoldaşlar,

Zaman zaman, TKP'nin işçi sınıfının eylem birliği politikası üstüne tümüyle gerçek dışı sözlerin edildiği oluyor. "Açıklık ve içtenlikten yoksunluk", "Hegemonyacılık", "Bağlaşıkları eritmek" gibi savlara en iyi yanıt ne olabilir? En iyi yanıt, tüm işçi partilerinin önüne elle tutulur, somut bir politik birlik planı koymak ve bunu her türlü sübjektif engeli adım adım aşarak uygulamaktır. Bizce böyle bir plan, ülkemizin koşullarını göz önüne almalı, illegal örgütlenmeyle, legal örgütlenme arasında doğru bir ilişki oluşturmayı amaçlamalı; hem eylem birliği alanındaki somut gelişmelerden hareket etmeli, hem de işçi hareketindeki bölünmeyi giderme yollarını göstermelidir.

Eylem birliği yolunda bugüne kadar atılan adımlar şimdiden işçi sınıfı hareketinin önüne geniş bir çevreni açıyor. Birlik Dayanışma yanlılarıyla, TİP ve TSİP arasında gelişen ilişkiler ülkemizde birleşik yığınsal, legal bir işçi sınıfı partisi yaratma olanağını olgunlaştırıyor.

Bugün, işçi partileri şu noktada görüş birliği içinde: Onlar, ülkemizde sosyalizm ülkelerine gönül vermiş geniş yığınların bugün örgütlü bir güç durumuna getirilemediği gerçeğini görüyorlar. Tüm bu yığınları kucaklayacak politik örgütlenmenin biçimini yaratmak, yasal örgütlenme alanında her türlü dar kapıcılığa son vermek gerekiyor. TKP, yasal işçi hareketiyle omuz omuza bu sorunun çözülmesi için elinden geleni yapacaktır.

Böyle bir gelişme, her şeyden önce, TKP ile işçi partileri arasında ki görüş ayrılıklarının Marksizm - Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkeleri temelinde giderilmesiyle bağlıdır. Günümüz koşullarında böyle

bir platformda görüş birliğine varmak olanaklıdır ve söz konusu partilerin ortak istemidir. Bununla birlikte, görüş ayrılıklarının tümüyle giderilmesi, ancak her düzeyde eylem birliği sürecinin derinleşmesi ve kalıcılaşması ile sağlanabilir. Bugün partimizin güncel görevi bu süreci adım adım ilerletmek için elden gelen tüm çabaları göstermektir. Görüş ayrılıklarını gidermek, işçi sınıfının yasal politik örgütlenmesinin birleşik ve olabildiğince yığınsal bir düzeye yükselmesi için çalışmak hedefi gerçekçidir. Ama, süreç içindeki evreleri özne isteklere göre atlamak söz konusu olamaz.

Eylem birliği ve politik birlik sorunları, günümüzde değişik çevrelerde yoğun bir tartışma konusudur. Bu tartışmalarda ortaya atılan görüşlerin tümü de bize incelenmeye değerdir. Yanlısların ve doğruların savunulduğu bu tartışma, her ne olursa olsun, bir gerçeği gösteriyor: İşçi sınıfı hareketi içindeki bölünmüşlüğü gidermek için gereken nesnel koşullar olgunlaşıyor. Elbette işçi sınıfının birliği sorunu yalnızca bu güçler arasındaki politik birlikle tümüyle çözülmüş olmayacaktır. Önümüzde milyonlarca işçiyi burjuva ve küçük burjuva ideolojisinin etkilerinden kurtarmak, her aşamada işçi sınıfının birliğini yeni bir düzeye yükseltmek gibi çok önemli görevler duruyor. İşçi sınıfının tarihsel özgörevini yerine getirmesi bu görevleri çözme yönündeki başarılarımıza bağlıdır.

Sendikal hareketin birliği için

Yoldaşlar,
Ekonomik bunalımın derinleşmesi ve sıkıyönetim, Amerikancı hükümetin, işbirlikçi tekellerin saldırısı karşısında en başta işçi sınıfı direniyor. Bu savaşın canevinde parti örgütlerimiz, komünistler yer alıyor. Böylesi çetin savaş koşulları sendikal hareketle eylem birliğini daha da yakıcı yapıyor. Onbinlerce işçi grevde. Bu grevlerin başarısı temel bir sorunumuzdur. Sendikal kazanımlar, grev hakkı, toplu sözleşme hakkı tehlikededir. Bu tehlikeleri önlemek, grevleri güçlendirmeye, emekçilerin direnişlerini bu grevlerin çevresinde toplamaya bağlıdır. Bu da ancak sendikal eylem birliği ile çok daha etkin olarak başarılabılır.

Sendikal eylem birliği, her şeyden önce DİSK ve Türk-İş arasındaki eylem birliği demektir. Çünkü sendikalı işçiler büyük çoğunlukla bu iki konfederasyonda örgütlüdür. Komünistler işçilere bu gerçeği anlatmalı, grevlerin başarısı, işçi düşmanı yasaların önlenmesi için bu sendikal eylem cephesinin büyük bir güç olduğunu göstermelidir. Geleceğin sendikal birliği, böylesi bir devrimci birlik bilinci yaratılmadan düşünülemez.

Bugün, DİSK içinde sorunlar kökten çözülmese de, olumlu gelişmeler yok değildir. Sınıf sendikalarını dış-

lama girişimlerinin ne denli zararlı olduğu bir ölçüde anlaşılmalı, Maden-İş, Bank-İş, Baysen DİSK çatısı altındaki onurlu yerlerini almışlardır. Türk-İş yönetimi tabanın ve birçok sendikanın baskısı altında, hükümetin politikasını zaman zaman eleştirmek zorunda kalıyor. Yığınları saran genel grev isteği, Türk-İş yönetimine bile "genel grev" den söz ettiriyor. DİSK'e, Türk-İş'e bağlı ve bağımsız sendikalar arasında eylem birliği yolunda kimi adımlar atılıyor.

Ama öte yandan, DİSK yönetimi sendikal eylem birliği girişimlerine aktif katılmıyor. Türk-İş'i eylem birliğine çekmek için yeterli çabalar harcamıyor. DİSK'in birliğini pekiştirme yönünde gereken tüm adımları atmıyor.

Özellikle son dönemde, DİSK sıralarına, artan ölçüde goşist gurupların sızdırıldığına tanık oluyoruz. Binbir parçaya bölünmüş bu guruplar, işçi hareketinde zararlı bir işlev görüyor.

Türk-İş yönetiminin faşist MHP ile içli dışlı oluşu, hükümetle gizli pazarlıklar sürdürmesi işçi sınıfımız için büyük bir tehlikedir. Bu tutumları her somut durumda yığınlara sergilenmelidir. Öte yandan Türk-İş yöneticileri, boş sözlerden, demagojiden vazgeçmeye, yüzbinlerce işçinin sesine kulak vermeye, tabanın gerçek istemleri yönünde davranmaya zorlanmalıdır.

Son dönemde, CHP yöneticilerinin "işçi komiteleri" adı altında DİSK'te ve Türk-İş'te yeni bir bölünme yaratma hazırlığı görülüyor. Sosyal reformizmi işçi sınıfı sıralarına sızdırma girişimi önlenmelidir. Bu bölücü girişimler bozulmalı, bu amaçla eylem birliği güçlendirilmeli, Koçların, Sabancıların işçi düşmanı saldırısına eylem birliğiyle göğüs germek için çalışılmalıdır.

Sendikal harekette birlik eğilimleri, en başta komünistlerin ardıcıl savaşlarıyla güçleniyor. Bundan böyle de komünistler sendikal hareket içinde partimizin konum-

larını güçlendirmekle görevlidirler. Bu, ister sınıf uzlaşmacı, sosyal reformist, ister gerici yönetimli olsun bütün sendikalar için geçerlidir. Hele Türk - İş içinde çalışmak bu dönemde daha da yakıcı bir zorunluk olmuştur. Komünistlerin aktif çalışmadığı bir tek sendika kalmamalıdır.

Komünistler, etki alanı ne olursa olsun TİP' li, TSİP' li sendikacılarla, işçilerle en yakın dayanışmayı sağlamalıdır.

Eğer bu partiler sendikal hareket içinde goşizme, sosyal reformizme, her türden gericiliğe karşı savaşılarak güçlenirlerse, bunun karşısında komünistlerin en küçük kaygısı yoktur, olamaz. Bu işçi sınıfımızın çıkarına olan bir gelişme olur. Önemli olan, bu gelişmenin komünistlerin konumlarını zayıflatmamasıdır. Bu da partimizin daha enerjik, daha aktif çalışmasıyla sağlanabilir.

Partimizin işçi sınıfı içinde çalışmasında sendikal demokrasi çok önemli bir ilkedir. Bu ilke her zaman, her yerde savunulmalıdır. Sınıf sendikaları, bu ilkeyi, bir daha hiç kimsenin geri alamayacağı biçimde yerleştirmelidir. Gerici yönetimli sendikalarda sendikal demokrasi bayrağı yükseltilmelidir.

İşçi sınıfının sendikal eylem birliği, ancak bu alandaki güçlü çalışmalarla gerçek anlamını kazanabilir. Politik eylem birliği alanında bir çok zorluklar aşılmıştır. Görev şimdi proletaryanın yığına çok daha büyük enerjiyle dalmaktır. Bugün güncel hedefler için sağlanacak sendikal eylem birliği ulusal demokratik cepheye giden yolda da önemli bir adım olacaktır.

Köylerde örgütlenmek

Yoldaşlar,

İşçi sınıfının temel bağışığı köylülüktür. Büyük toprak sahiplerinin dışında kalan milyonlarca köylüyle işçi sınıfının bağışıklığı ulusal demokratik cephenin temelini oluşturacaktır. Sosyalizme açılan ileri demokratik devrim geniş köylü yığınlarını kazanmadan başarıya ulaşamaz. Bugün de , gerici hükümetin halk düşmanı politikasına karşı demokratik eylem birliği, köylülüğün geniş kesimlerini, onların örgütlerini kucaklamadan başarılı olamaz.

Köylülük arasında çalışmalarımız henüz zayıftır. Köylü yığınları arasında örgütlenme sorunu gündemin baş yerinde duran sorunlardan birisidir. TKP ' nin etkinliği, köy öğretmenleri, köye giden sağlık emekçileri ve teknisyenleri arasında giderek artıyor. Tarım işçilerinin sendikal örgütlenmesini sınıf ve yığın sendikacılığı temelinde birleştirmeliyiz. Bu konuda parti örgütlerinin önünde geniş bir çevren vardır. Köye girmek, köylü yığınlarıyla bağlanmak için bütün olanakları sonuna kadar değerlendirmek, köylülerin her türlü yığın örgütünde aktif çalışmak gerekiyor. Geçtiğimiz dönemde, kooperatif hareketinde önemli gelişmeler oldu. Bu demokratik kazanımları korumak ve pekiştirmek zorunludur.

Parti örgütlerimiz, köylülüğün değişik katmanlarına, dinsel ve ulusal özelliklere, her bir bölgenin kendine özgü somut koşullarına büyük dikkat ayırmalı, örgütlenme biçimlerini yaratıcılıkla bulmalı, geleneksel ve yeni, geçici ve kalıcı örgütlenme araçlarını ustalıkla kullanmalı, parti güçlerini en verimli biçimde görevlendirmelidir. Bu alanda elde edilen azımsanmıyacak deney birikiminden yararlanılmalıdır.

**Gençlik, kadın, öğretmen, memur, teknik eleman ve
barış hareketinde birlik için**

Yoldaşlar,

İGD' nin legal çalışma olanakları kaldırıldı. Bu örgüte bağlı onbinlerce üye, bugün yeni koşullara uygun biçimlerde büyük bir özveriyle savaşıyor. Sıraları her geçen gün genişliyor, güçleniyor. Değişik demokratik ilerici gençlik örgütleri arasında eylem birliği pekişiyor. Türkiye gençlik hareketinin önünde bu güçlü, aktif yığını somut koşullara uygun bir biçimde yeniden legal olarak örgütlemek görevi duruyor.

Yurt çapında birleşik, yığınsal ve legal tek bir gençlik örgütü, İGD, Genç Öncü, SGB üyesi ve Kürt devrimci demokrat gençliğin , giderek CHP' li gençliğin güçlerini birleştirmelidir. Goşist guruplara kapılmış gençlik yığınıni sıralarına kazanmalıdır. Kuşkusuz işçi sınıfının savaş yoluna kendilerini adanmış gençler bu koşullarda da partimizin yedek gücünü oluşturmaktadır.

İKD' nin legal çalışma olanaklarının kaldırılması ilerici kadınların savaşını durduramadı. Onlar yeni koşullarda çok zengin savaş deneyleri kazandılar. Birleşik, yığınsal ve legal bir kadın örgütünün kurulması değişik demokratik, ilerici kadın örgütleri arasındaki eylem birliğini pekiştirecektir. Bu örgüt, İKD' li, TİP' li, DKB' li, Kürt devrimci demokrat, CHP' li ve partisiz kadınları birleştirmelidir. Partimiz kadın hareketine bugünkü koşullarda daha büyük bir önemle ve özenle eğilmelidir.

Atılacak bu adımlar parti örgütlerimizin üstüne büyük sorumluluklar yüklüyor. Komünistler yıllardan beri yığınların arasında, gerici yönetimli bile olsa her türlü yığın örgütlerinin içinde çalıştılar. En bilinçli, en savaşkan güçleri partiye kazandılar. Onlar, birleşik gençlik ve kadın örgütlerinde çok daha büyük başarılar elde edecek, bu örgütlerin bağımsızlığını, birliğini göz bebeği gibi savunacak, hem partimizi, hem de işçi hareketini, halkımızın kurtuluş savaşını on kat daha güçlendireceklerdir.

Yoldaşlar,

Halkımızın ulusal bağımsızlık ve demokrasi savaşında öğretmen hareketi önemli bir etkindir. İlerici güçler arasındaki bölünmeden yararlanarak likidasyon politikası izledikten sonra burjuvazinin Töb - Der' in legal çalışma olanaklarını kaldırması, demokratik öğretmen hareketi için ciddi bir zarardır. Bugün öğretmen hareketinin de önünde birleşik, yığınsal, legal bir örgütün oluşturulması görevi duruyor. Gelişen eylem birliği süreci içinde bu yoldaki subjektif engelleri aşmayı başarmak , herkesten çok komünistlerin görevidir.

Eylem birliğinin gelişmesi, işkolları temelinde örgütlenmiş memur derneklerinin konfederatif yapıda merkezi bir örgütte birleştirilmesi ve ülke çapında birleşik, yığınsal, legal bir memur örgütlenmesinin yeni bir atılım kazanması için uygun koşullar yaratıyor.

Teknik elemanların meslek örgütlerinin aktif bir demokrasi hareketinde daha büyük etkinlikle yer almaları da bu örgütlerde atılan eylem birliği adımlarının güçlenmesine bağlıdır.

Yoldaşlar,

Uluslararası durumdaki yeni evre, emperyalizmin ülkemizi karşı karşıya bıraktığı olağan üstü tehlikeler barış hareketinin önemini daha da artırıyor. Barış Komitesi Derneğini daha da güçlendirmek, onun etkinliğini ve saygınlığını arttırmak gündemdedir. Bu örgütün son kongresinde eylem birliğinin güçlenmesiyle atılan adımlar olumlu olmuştur. Şimdi, Türkiye barış hareketinin çok daha güçlenmesi için olanaklar genişlemiştir.

Barış hareketinin olabilen en geniş güçleri kapsayarak tutarlı bir çizgide ilerlemesi, dün olduğu gibi, bugün de en başta komünistlere bağlıdır. Bu görevi daha büyük bir enerjiyle başaracağız.

Şimdi tüm barış savaşçıları, ABD emperyalizminin ve NATO'ya egemen çevrelerin saldırgan amaçlarına, ülke ekonomisinin askerselleştirilmesine, militarist ideolojinin yaygınlaştırılmasına, hızlandırılan silahlanmaya, özellikle ülkemizdeki atom silahı depolarına, saldırı ve casusluk üslerine, ABD ile imzalanan ikili kölelik anlaşmasına karşı kampanyaya güç vermelidirler. Batı Avrupa'ya ABD ölüm füzesinin yerleştirilmesine, bölgemizde emperyalizmin serivenci, askersel provokasyonlarına karşı halkımızı eyleme geçirmek başta gelen görevlerdir. Dünya ve bölge barışına, ülkemizin güvenliğine karşı bu girişimlerin içyüzünü, halkımız için yarattığı tehlikeleri açıklamak büyük önem taşıyor.

Yoldaşlar

İşçi hareketinin birliği, gençlik, kadın, öğretmen, memur teknik eleman ve barış hareketinin birliği yolunda atılacak bu adımlar ne anlama geliyor? Demirel hükümetinin halk düşmanı politikasına karşı demokratik eylem bir-

liği politikasıyla birlikte bu adımlar, ulusal demokratik cephenin kuruluşu yolunda dayanaklar oluşturacaktır. Bunlar, sosyalizme açılan ileri demokratik devrimin politik ordusunu bugünden oluşturmaya yönelik adımlardır. Bugünkü politik durumda halkımızın karşı karşıya olduğu tehlikeleri göğüslemenin, ekonomik, sosyal ve politik bunalımların doğurduğu olanakları devrimci yönde değerlendirmenin, en geniş yığınları devrime hazırlamanın bugünkü somut görevleri belirlemiştir. Partimizin, ulusal demokratik güçleri, emperyalizme ve iç gericiliğe karşı birleştiren bu politikası, reformculuğun, sekterlik ve serivenciliğin karşısında biricik devrimci alternatiftir.

TKP'nin Leninci Birliği

Yoldaşlar,

TKP 60 yaşında.... Bu, çok çetin, git-gelli, gerilemeli-ilerlemeli, alçalıp yükselmeli bir süreçtir. Hemen hemen tümüyle illegal koşullarda, burjuvazinin yasakları, sert baskılar altında geçen bir savaş yolu, ünlü bir savaş tarihidir. İşçi sınıfı, halkımız, Leninci ilkelere sınıksız bağlı böyle bir partiye kıvanç duyuyor.

TKP'nin yanlışları az olmamıştır. Parti bu yanlışlardan kurtulmak, devrimci yörüngeden ayrılmamak, Leninçi rotayı kaybetmemek için, oportünizmin her türüne, sekterliğe, likidatörlüğe, burjuva ajanlarına karşı sürekli bir savaş yürütmektedir. Bu savaşlardan çok önemli de-

neyler edinmiştir. Partinin 1973 yılında yaptığı atılım, onu izleyen örgütsel ve politik-ideolojik aşamalar: Parti Konferansı - onaylanan yeni Programı, Tüzüğü, strateji ve taktiği - ve 1978 plenumu, bunların tümü birden TKP'nin gelişmesinde yeni bir dönem başlattı.

TKP: " Fabrikalar kalemizdir! " dedi. Temel örgütlerinin işyerlerinde, emekçi semtlerinde kurulmasını, güçlendirilmesini başa aldı. Yıgınsal eylemlere buralardan daldı. TKP, sendika, gençlik, kadın, öğretmen, öğrenci, memur, teknik eleman hareketlerinin devrimci yolda gelişmelerine, örgütlenmelerine yardım etti.

TKP yıgınsal çıkışların, gösteri ve yürüyüşlerin örgütlenmesine özel bir önem verdi. Yüzbinlerin katıldığı 1 Mayıslar örgütlendi. Fabrikalarda, işyerlerinde, bu nedenle komiteler kuruldu. Parti örgütleri, komünistler grevlerde, sendikaların eylemlerinde aktif çalıştılar. NATO' ya, Amerikan üslerine, ikili kölelik anlaşmalarına, atom silahlarının topraklarımızda depo edilmesine, faşist tehlikeye gericiğe, işsizliğe, pahalılığa karşı büyük yıgınsal protesto gösteri ve yürüyüşlerinde, her zaman TKP örgütleri, komünistler ön sıralarda oldular, örgütleyici oldular.

Semtlerde, mahallelerde, faşistlerin, maocuların, kanlı kurşunlu saldırılarına karşı koymak için, yıgınsal nitelikte, eylem birliği temelinde " Can güvenliği " komitelerinin kurulmasına yine komünistler, parti örgütleri ön ayak oldular.

TKP' yi yurt çapında politik savaş alanına ak yüzle çıkaran böyleleri savaşılar olmuştur.

Partinin gelişmesine, işçi sınıfının, emekçi yıgınsal bilinçlenmesine, legal - illegal, sözlü - yazılı parti yayınlarının büyük yardımı olmuştur, oluyor. Tekelci basın, sık sık bu yayınlardan söz etmek zorunda kalıyor. TKP'nin, ülkenin politik yaşamının ayrılmaz bir parçası durumuna geldiğini dost da düşman da onaylıyor.

Bu dönemde ilerici legal yayınlar tüm yasaklara karşın çalışmalarını değişik adlarla sürdürüyor. Bu yayınları çıkaranlar, bu uğurda can verenler, zindanlarda yatanlar devrimci gazeteciliğin örneklerini veriyorlar.

Bugün TKP, örgütsel alanda yurt çapına yayılmış, ulusal çapta bir parti olmak niteliği kazanmıştır. Bu gelişme zor illegal çalışma koşulları altında, sert bir terörün sürdüğü, komünistlere karşı saldırıların arttığı bir dönemde oluyor. Böylesi bir aşama, parti programı ve politikasının Leninci ilkelere dayandığını, partinin ilkesel bir örgüt ve kadro çizgisi izlediğini gösterir.

Yoldaşlar

Merkez Komitesi, Politik Büro, geçen Plenumdan bu yana yurt ve dünya çapında, güncel olaylar karşısında aktif tutum aldı. Olayları halka, kamuoyuna, sıcağı sıcağına duyurdu, partinin konumunu, politikasını açıkladı. Halkımızı, emekçi yıgınsal savaşa, örgütlü eylemlere çağırdı. Bu çağrılar, bildiriler bir yandan partinin yıgınsal, somut savaşlarla bağlanmasına yardım etti, öte yandan yıgınsal savaşlarda kılavuzluk etti, yol gösterdi.

1978 MK Plenumu' nden sonra 1979 da Politik Büro partimizin yöre sekreterleriyle, yıgınsal çalışması sorumlularıyla ortak bir toplantı yaptı. Toplantı Plenum'dan sonra partinin gelişmesini gözden geçirdi. TKP'nin politikasının doğruluğunu onayladı. Partimizin önünde duran başlıca politik, ideolojik ve örgütsel görevleri saptadı. Eksikleri ve onların giderilme yollarını gösterdi. Partinin Leninci birliğinin daha da güçlendiğini vurguladı.

Yoldaşlar,

Komünist Partisi, politikasını örgütleri aracılığı ile yasama geçirir. Bu nedenle örgütsel sorunlarımızı, eksiklerimizi başlı başına ele almak zorundayız. Bu alandaki sorunlarımız bir yanı sıra atılım döneminin özgüllük-

lerine, diğerlarıyla hızlı gelişme sürecine dayanıyor. Buna şimdi bir de değişen politik koşulların getirdiği sorunlar eklenmiştir.

Örgütsel sorunlarımızın başında, illegal parti örgütlerinin konspiratif niteliğini daha da sağlamlaştırmak geliyor. Legal - illegal çalışmanın uyumunu da her yerde en iyi biçimde kurduğumuzu söyleyemeyiz. Bir yandan bu zayıflıkları hızla yok ederken, öte yandan değişen koşullara uygun, yeni düzenlemler gerekiyor.

Örgütsel gelişmemiz her ilde bir düzeyde değildir. Örgütlenme süreci, kadroların boy atması kimi illerde yoğun, kimi illerde sığdır, yeni yenidir.

Böylesi bir gelişme düzeyinin nesnel bir nedeni vardır. Yörelere gelişmesindeki dengesizlik, kapitalizmin getirdiği bu süreç, belli ölçülerde, işçi hareketine, Komünist Partisi' nin gelişme, örgütlenme düzeyine yansıyacaktır. Sonra partimizin bir kolu Avrupa' dadır. Bu kolu da güçlendirmek gerekir. Ama temel olan, güçleri memlekete yığmaktır.

Partimizin örgütlülüğünü daha planlı ve dengeli olarak, hem yaygın, hem derinliğine güçlendirmeliyiz. Hiç bir alanda örgütsel boşluk bırakılmamalıdır. Yığınları daha geniş ölçüde kucaklayabilmek için yeni örgüt biçimleri bulup çıkarmalıyız.

Kadro sorunumuzda önemlidir. Onların yetişmesine, uzmanlaşmasına daha yoğun dikkat harcamak zorundayız. Kadroları yerli yerinde kullanma ve kadroların dengeli dağılımı konusunda eksiklerimiz vardır. Kimi yerde kadro yoğunlaşması, kimi yerde de boşluklar göze çarpıyor. Bu sorun yalnızca tek tek yörelere içinde değil, yurt içi ve yurt dışı da içinde olmak üzere bir bütün olarak ele alınmalıdır.

Sorunlarımızın bir diğer gurubu da, parti yaşamının güçlendirilmesini içeriyor. Her düzeyde organ çalışmasını temel almak, kolektifliği, demokratik santralizmi

günümüzün koşullarına göre yetkinleştirmek zorundayız. Bireycilik ve artizanlığın bütün kalıntılarını yoketmeliyiz. Bu temelde, yoldaşlarımızın ve parti örgütlerimizin karar alma ve uygulama inisiyatiflerini hızla geliştirmeliyiz. Bütün bunları gerçekleştirebilmek için deneylerin birikmesi ve değerlendirilmesini, yönlendirme ve denetlemeyi daha düzenli bir duruma getirmeliyiz.

Yoldaşlar,

Geçtiğimiz dönemdeki parti çalışmalarımızı değerlendirdiğimiz, Londra'da üslenen bozguncu, sekte, serüvenci bir çizgi izleyen "İşçinin Sesi" gurubundan da söz etmek gerekiyor.

İçinde parti üyeleri de bulunan bu grup 1978 MK plenumundan sonra, 1977 yıllarında geliştirdiği ayrı bir ideolojik politik platformu parti içinde sinsice yaymak amacıyla aktifleştirdi. Bu platform, bir çok noktada partimizin Leninci doğrultusuna, en başta işçi sınıfının birliği ve ulusal demokratik cephe politikasına ters düşüyordu. Leninizmi "sol" konumlardan çarpıtiyordu. Bu grup, 1978 yılı boyunca ve özellikle 1979'un ilk yarısında bu serüvenci ve sekte görüşleri, partimizin belgelerini kendine kalkan edinenek yaymaya çalıştı. 1979'da Politik Büro'nun yöre sekreterleri ve yığın işleri sorumlularıyla yaptığı toplantı, partiye dayatılmak istenen bu görüşleri eleştirdi. Bu gurubun başını çeken Veli Dursun sorumluluğundan alındı. Tüm MK üyeleri bu önlemleri onayladı.

Planları bozulan bu grup, bu kez partiye açıkça baş kaldırdı. "İşçinin Sesi" gazetesini yeniden ve parti düşmanı bir yayın organı olarak yayınlamaya başladı. Lenin'i Lenin'in karşısına çıkarma, yalanla gerçeği birbirine karma taktiklerini uyguladı. Politik Büro'nun bu yayını durdurma direktifini uygulamadı. Politik Büro, parti disiplini, konspirasyonu çığneyen ve partiye leke sü-

ren V. Dursun ve onunla bağı Londra Komitesi üyelerinin bu tutumu partiden kesin ayrılma olarak nitelendi. Bunları üyelikten attı ve komiteyi dağıttı. Partimizin bazı örgütlerinde bu gurubun kışkırtmalarına kapılan, örgütsel disiplini bozan az sayıda kimse de, değişik parti örgütlerinin kararlarıyla üyelikten çıkarıldı.

Yoldaşlar,

O günlerden bu yana geçen yaklaşık bir yıl boyunca süren bu savaşımın sonucu açıktır. Merkez Komitesi'ne sınıfsız bağı örgütlerimiz, bu gurubun bölücü ve serüvençi planını bozmuştur. Partimizin birleşik Leninçi güçleri, bu parti düşmanı gurubu bütün örgütsel alanlarda yenilgiye uğratmıştır. Tüm parti örgütlerimiz eksiksiz, bu gurubu işçi sınıfının birliğine, ulusal demokratik güçlerin cephesine ve partimizin bütünlüğüne düşman bir akım olarak suçlamıştır. Bu gurup, işçi sınıfının, gençlik ve kadın hareketinin içinde büsbütün yalıtılmıştır.

Parti düşmanı gurup amaçlarına ulaşamamıştır. Bu gurup, partide demokratik santralizmi yıkmak, parti sıralarında tıpkı goşist akımlarda olduğu gibi, birbir gurubun birbiriyle dalastığı bir ortam yaratmak, partiyi zayıflatmak ve onu egemen sınıfların saldırıları karşısında silahsız bırakmak istedi. Bu örgütlü hiyanetin amacı, TKP'yi yığınlardan koparmak, onu bağlaşıklarından yalıtılmak, hızla gelişen işçi sınıfının eylem birliği hareketini sonuçsuz bırakmak, partiyi ya da partiden koparabildikleri örgütleri, bugün karşı-devrimci yüzleri açığa çıkan bir avuç terörist örgütün peşi sıra serüvene itmektir.

Öyle olmadı ! TKP üyeleri arasında bu hiyanete kapılanlar, partinin ezici çoğunluğu karşısında yok denecek ölçüde kaldı. Partimizin Leninçi birliği daha da pekişti. Şimdi Merkez Komitesi' nin otoritesini, parti birliğinin gücünü denemek isteyen bu kimselerin vardığı sonuçtan çıkarılacak dersler vardır. Savaş açık olmuştur,

parti düşmanları diyebilecekleri her şeyi açıkça demişlerdir. Burjuvazinin yayın organları, Maoçu gazeteler onların yayınlarının ulaşmadığı yerlere de bu gurubun görüşlerini, merkezlerinin adresini iletmiş, duyurmuştur. Sonuç ortada: Bölücülük, bozgunculuk tam bir yenilgiye uğramıştır. Parti örgütlerinin, üyelerinin bölücülüğe tanınmadığı "özgürlüğü" egemen sınıflar, Maoçular tanıdığına göre, hiç kimsenin yakınmaya hakkı yoktur.

Yoldaşlar,

Partimizin dört yandan ateş altına alındığı bir durumda partiyi hıyanet edenler kuşkusuz istediklerini elde edemediler. Ama, partimiz herşeye karşın hiç zarar görmedi değil. Egemen sınıflar, Maoçular, goşist guruplar, bu gurubun yayınlarını, eylemlerini TKP'ye saldırı için iyice kullandılar.

Bu nedenle, şimdi biz, parti düşmanı gurupla yapılan savaşımı değerlendirmek, ondan gereken sonuçları çıkarmak zorundayız.

Birincisi, oportünizmin kaçınılmaz evrimiyle ilgilidir. Sınıf savaşının çetin bir döneme girdiği, bunalımın derinleştiği, küçük burjuvazinin sağa, "sol" a yalpaladığı, savrulduğu dönemde, bu gurubun çıkması raslantı değildir. Bu gurup, önce ideolojik politik bir platformla ortaya çıktı ve bir çok noktada Leninizme, parti çizgisine ters düştü. Sonra partiye düşman kesildi ve onu bölmek için her şeyi yaptı. En sonunda egemen sınıfların, Maoçuların elinde TKP'ye karşı bir saldırı aracı oldu ve yozlaştı.

İkincisi, partimizin birliğinde ideolojik çalışmanın yeri ile ilgilidir. Bu deney, tüm komünistlere, ideolojik çalışmanın parti çalışmasının can damarı olduğu gerçeğini bir kez daha anımsatmalıdır. İdeolojik çalışmalarımızın yeterince güçlendirilmesi, ortaya çıkan her sorunla en kısa zamanda Leninçi yanıtların verilememesi, kimi sorunların boşlukta bırakılması, her zaman parti düşmanlarına yarar.

Üçüncüsü, parti içinde ortaya çıkan oportünist akımlara ve değişik görüşlere karşı tutumla ilgilidir. Partimiz, söz konusu gurubun ters konumlarına 1977 yılı içinde değinmiş, özellikle " İşçinin Sesi " gazetesini MK organı ile uyumlaştırma yolunda çalışmıştır. Sözlü uyarılarda bulunmuş, Atılım' da bu konuda yazılar yazmıştır. Politik Büro' nun 1979 toplantısı öncesinde de bunların bazı yanlış eğilimlerini eleştirmiştir. 1979 Politik Büro toplantısından sonra, bu toplantıda alınan kararlar doğrultusunda, sözlü ve yazılı yayınlarda ideolojik savaş yürütülmüştür.

Bununla birlikte, partimizin ideolojik aygıtı, daha en baştan bu gurubun yanlış görüşlerini enine boyuna ele alıp, inceleyemedi. Parti içinde ideolojik savaşın önemini yeterince kavrayamadı ve kavratamadı. Deney, oportünist görüşleri her şeyden önce ideolojik savaşla yenilgiye uğratmak, örgütsel önlemleri ise parti düşmanlığında ayak direyenlere karşı uygulamak gerektiğini bir kez daha gösteriyor. Gerçekten partimize bağlı ve içtenlikle Leninizme inanmış yoldaşları, kariyerist parti düşmanlarından ayırmak, onların tek tek her biriyle sonuna kadar ilgilenmek, kafalarına takılan sorulara açıklıkla yanıt vermek, ardıcılıkla , sabırla onları parti görüşünün doğruluğuna inandırmak, onları yeniden partiye bağlamak... İlkel tutum budur.

Yoldaşlar,

Örgütsel alanlarda tümüyle yenik düşmekle birlikte, parti düşmanı gurupla ideolojik savaşım sürüyor, sürecektir. Şimdi parti örgütlerimiz, tüm yayın organlarımız bu gurubu ideolojik olarak ezmekle görevlidirler. Bu süreçte, parti düşmanlarının, şu yada bu nedenle, etkisi altında kalmış olanları yanlışlarından arındırmak , onlara doğruyu göstermek, yanlışlarını görenleri parti sıralarına kazanmak da komünistlerin görevidir.

Yoldaşlar,

TKP sürekli yetkinleşip gelişmesini yürüttüğü devrimci atılımlara, Marksizme-Leninizme ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerine sınıksız bağlılığına, üyelerinin yığınlar içinde, ön sıralarda, özverili disiplinli çalışmalarına borçludur. Parti örgütleri, yukardan aşağı, Merkez Komitesi Plenum ve Politik Büro kararlarını titizlikle, somut koşullara göre uygulamak ilkesinden ayrılmadılar, Parti üyeleri, parti örgütleri, ideolojik, politik ve örgütsel alanlarda, yollarının üstüne çıkan sapık akımlara, bozgunculara, oportünizmin her türüne, Marksizme-Leninizmi iki yüzlülikle çarpıtma yoluna gidenlere, polislin, MİT'in değirmenine su akıtanlara karşı kesin tutum aldılar. Bu ters akımlara karşı verilen savaş, partimizin Leninci birliğini daha da güçlendirdi. Bu savaş, komünistlerin, parti üyelerinin ideolojik gelişmesini, savaşlarda bilenmesini, çelikleşmesini sağladı.

TKP hızlı bir boy atma, örgütlenme sürecindedir. Bu büyüme bir de eylem birliği politikasını hızla uyguladığımız koşullarda gerçekleşiyor. Bu durum önümüzde yeni sorunlar koyuyor.

Eylem birliğinde atılan adımlar bir tehlikeyi birlikte getiriyor: Komintern 7. Kongresi haklı olarak "tek cephe taktiğinin geniş olarak uygulanmasında, sağ tehlike artacaktır" diye, bugün de geçerli olan bir uyarıda bulunmuştu. Bu saptama bizim için önemlidir. Ama tehlike var diye kabuğumuza çekilecek de değiliz. Lenin, "ardından hiçbir tehlike getirmeyen savaşım biçimi ya da politik durum yoktur ve olamaz" diyor. Sorun, durumu ayıklıkla görmektir. Politik olarak her türlü sekterlikle savaşıyor, yığınlarla bağlanmamızın eylem birliğinin önünde duran tüm duvarları yıkıyoruz.

Ama bu, ideolojik çalışmanın ve ilkesel ideolojik savaşın düzeyini yükseltme göreviyle bağlanmazsa, şurada ya da burada, sağ oportünist eğilimlerin boy vermesi kaçınılmaz olur. Bunun tersi de doğrudur. Partimizin eylem birliği politikası, devrimci bir içerikle kavratılamazsa bu "sol" oportünist eğilimleri de kamçılar. Bugün, bu nedenle partimizin birincil sorunu ideolojik çalışmanın düzeyini nitelikçe yükseltmektir.

Yoldaşlar,

TKP Marksçı-Leninci bir partidir. Uluslararası komünist hareketin ayrılmaz bir parçasıdır. O, gözlerini Büyük Ekimber Sosyalist Devrimiyle dünyaya açtı. O günden beri Lenin'in partisinin yolunda savaştı. Partimizin ideolojik çalışması ve savaşında bu şanlı tarihe ve çetin sınıf savaşının geleneklerine uygun olmalıdır.

İdeolojik alanda çalışan parti kadroları, çabalarını kat kat arttırmakla görevlidirler. Bu alanda büyük eksiklerimiz vardır. İdeolojik çalışmadaki her zayıflık partimize, işçi sınıfının savaşına zarar veriyor. Yepyeni bir çalışma, yepyeni bir anlayış gereklidir. Kanıtsız, kuru laf ebeliğine her düzeyde son verilmelidir. Yüksek bir teorik düzey sağlanmalı ve partimizin politikasını temel alan, yığınların anlayabileceği bir propaganda, ajitasyon çalışması yapılmalıdır. İdeolojik aygıtlarda çalışan yoldaşlarımız, ortaya çıkan yeni sorunlar karşısında aktif tutum almalı, bütün enerjileriyle o sorunları araştırmalı, hiç bir soru yanıtız kalmamalıdır. Bize her alanda girişimcilik gerekiyor. Hiç kimsenin eksikleri, yanlışları örtbas etmesine izin veremeyiz. Kendinden hoşnutluk bize yaraşmaz. Marksizmin-Leninizmin özü eleştiricidir.

İdeolojik çalışmaların düzeltilmesi bir yanıylı kadro sorunudur. Ama öyle "masa başı" kadro sorunu değil, yığınlarla bağlı kadro sorunudur. Partimizde böyle kad-

rolar vardır ve biz bu kadroları yerli yerinde kullanacağız. Tüm ideolojik aygıtları, yayınları, en başta Merkez Organımız Atılım'ı daha da güçlendireceğiz.

Parti içi eğitim temel bir sorunumuzdur. Eğitimin planlı, aşamalı ve merkezden yönetimi gerekiyor. Eksiksiz tüm parti üyeleri temel eğitimden geçmelidir. Kadrolarımız sert savaşlardan geçiyor, zengin deneyler elde ediyorlar. Şimdi onları çok daha büyük bir çabayla eğitmek, Marksçı-Leninci öğreti ile silahlandırmak gerekiyor.

Ama parti örgütlerinin, yönetici ve militanların her türlü çalışmalarında deney ve bilgiden başka bir de politik sezgileri olması gerekir. Bileşik, karmaşık politik sorunların çözümünde, atılan davranabilmek, doğru karar alabilmek, tüm komünistlerin Leninci özelliği olmalıdır. Önderlik bunu gerektirir. Kadrolara bu yetenekleri kazandırmak, böylesi yetenekli, yaratıcı kadrolara açılma olanağı sağlamak zorunludur.

Yoldaşlar,

TKP, üyelerini, işçi sınıfını Leninci proletarya enternasyonalizmi ilkeleri ile eğitiyor. Türkiye işçi sınıfı dünya devrimci güçleriyle enternasyonalist dayanışma bayrağını elden düşürmüyor. Şili halkıyla, Sosyalist Vietnam'la, Afganistan devrimiyle dayanışma eylemleri, kampanyaları buna örnektir.

Türkiye'de egemen güçlerin baskı ve terörünün hızla yoğunlaşması, uluslararası dayanışmanın önemini artırıyor. Kardeş komünist partilerin, dünyadaki tüm ilerici güçlerin bu çetin koşullarda savaşan Türkiye işçi sınıfıyla, halkımızla, partimiz ve tüm demokrasi güçleriyle dayanışması güçleniyor. Batı Avrupa'daki örgütlerimiz halkımızın savaşını dünya kamuoyuna duyurmakta önemli bir işlev görüyor. Türkiye demokrasi güçleriyle uluslararası dayanışmayı daha geniş ve etkin biçimde örgütlemek görevi önümüzde duruyor.

Yoldaşlar,

V.I. Lenin'in 110. doğum yılı ve partimizin 60'ıncı kuruluş yılında TKP MK Plenumu Leninizmin canlılığını, Türkiye Komünistlerinin elinde etkin bir silah olduğunu ve partimizin Leninci birliğini en iyi biçimde kanıtıyor.

Uluslararası durumda ortaya çıkan yeni evreye, ülkemizin içinde bulunduğu somut koşullara uygun bir politik çizgiyi MK Plenumu tartışacak ve onaylayacaktır. Gelişmeler, uzak olmıyan bir gelecekte partimizin önüne umulandan büyük sorumluluklar getirecektir. Pek çok şey, biz komünistlerin çalışmalarına, savaş gücüne, yenme kararlılığına bağlıdır. Bugünden tüm güçlerimizi toparlamalı, ileriye doğru atılım için tüm partiyi bir yay gibi germeliyiz.

İşbirlikçi egemen sınıflar giderek daralan bir yolda yürüyorlar. Çetin, karşı karşıya savaşlar gündeme gelecektir. Halk düşmanı rejimi yıkacak ileri demokratik devrimin geleceği bugünden yığınlara gitmeye bağlıdır. Onları birleştirmeye, örgütlemeye, bugünkü taktik savaşlar içinde onları kesin utkuya hazırlamaya bağlıdır.

Bu görev ancak halkımızın bağrında yaşayan, ulusal demokratik tüm güçlerle omuz omuza savaşan, yığınsal Marksçı Leninci bir partiyle başarılır. Yoldaşlar TKP'yi bu yolda daha da güçlendirmek 60'ıncı yılımızın belgisidir.

TKP Merkez Komitesi Genel Sekreteri İ.Bilen yoldaşın MK Plenumu kapanış konuşması

Yoldaşlar,

1977 Parti Konferansımızdan bu yana yaptığımız ikinci MK Plenumunu başarıyla tamamladık. Plenum, Lenin'in 110'uncu doğum yılında, Leninizmin ışığında ülkenin önde gelen sorunlarını enine boyuna tartıştı. Sorunları çözecek kararlar aldık. Şimdi, partimizin işçi sınıfımızın önünde yeni bir çevreni açılıyor. Plenum Leninizme bağlılık, sorunlara özenli, bilimsel yaklaşım ve devrimci savaşkanlık temelinde geçti.

TKP'nin 60'ıncı yılında partimizin Leninci ideolojik, politik, örgütsel birliği, Plenum boyunca sürdürdüğümüz geniş tartışmalarda açık biçimde yansıdı. Oybirliği ile aldığımız tüm kararlar parti birliğini şimdi çok daha yüksek düzeyde güçlendiriyor. Plenum işçi sınıfının Marksçı-Leninci partisi TKP'yi her yönüyle güçlendirmeyi, bütün komünistlerin önüne temel görev olarak koyuyor.

Plenum, parti programımızın köşe taşı oluşturan ulusal demokratik cephe politikasını daha da geliştirdi, zenginleştirdi. Tek cephenin yolunu açacak olan somut adımları saptadı. Demirel hükümetinin halk düşmanı politikasına karşı en geniş demokratik güçlerin eylem birliği için somut bir plâtfom çizdi. Önümüzdeki

taktik amaçların, stratejik amacımız olan, yolu sosyalizme açacak ileri demokratik devrim göreviyle nasıl bağlanacağını daha da açıklığa kavuşturdu.

Plenum, uluslararası durumu derinlemesine ele almakla yerinde bir iş yapmıştır. Çatışma çizgisi yönündeki emperyalist girişimler partimizin üstüne çok büyük sorumluluklar yüklüyor. Barış mı, savaş mı sorusu daha da güncel, yakıcı bir nitelik kazanıyor. Bu durum ülkemizdeki gelişmeleri çok yönlü etkiliyor. Bunalım biteviye derinleşiyor. ABD'nin, NATO'nun baskıları artıyor. Gerici hükümetin halk düşmanı politikası, ordunun en gerici kesimiyle yaptığı işbirliği, rejimi daha da zorbalaştırıyor. Bu durum faşizm tehlikesini arttırıyor. Bu tehlikeli gidişe karşı daha bugünden aktif bir demokrasi hareketi örgütlemekten, yarı-askersel zorbalık rejimine doğru atılan her türlü adımı güçlü çıkışlarla geriletmeden faşizm tehlikesi önlenemez. Plenumun çizdiği politika, yalnız tehlikeleri değil, devrimci süreçte ortaya çıkan olanakları da göz önünde bulunduruyor. Zorbalığın her belirtisine karşı savaş, yığınları, bugünkü halk düşmanı rejimi yıkma amacına her gün biraz daha yaklaştıracaktır.

Tartışmalarda konuşan yoldaşlar, Merkez Komite-si'nin onayladığı Politik Büro raporu doğrultusunda, rapordaki görüşlere kendi deneyimlerinden çıkarak zengin katkılarda bulundular. Partimizin politikasını kolektif olarak geliştirdiler.

İşçi partileriyle eylem birliği ve politik birlik sorununda, gençliğin, kadın ve barış hareketinin birliği sorununda ve ulusal sorunda çizilen politika Merkez Komitesi üyelerinin kolektif ürünüdür. Tüm olarak partimizin eğilimini eksiksiz yansıtır.

Egemen sınıfların işçi hareketinin yasal konumlarına karşı giriştiği saldırı, işçi partileriyle eylem birliğinin bugünkü düzeyi, TKP'nin güçlenmesindeki yeni aşama, birleşik, yığinsal, legal bir işçi sınıfı par-

tisi düşüncesini pratik bir sorun yapıyor. Böyle bir amaca, ancak eylem birliği sürecinde ulaşılabilir. Bu nedenle partimiz bugün, bütün çabalarını kalıcı bir eylem birliği oluşturmaya, elde edilen kazanımları güçlendirmeye yöneltiyor.

Plenum, her alandaki birlik politikasını TKP'nin güçlendirilmesi sorunuyla başarılı bir biçimde bağlıyor. Bütün yoldaşlar, konuşmalarında özellikle örgüt sorununun taşıdığı büyük önemi vurguladılar. Günümüz koşullarında parti yapısını daha da pekiştirmek, ona daha çok işlerlik kazandırmak, parti örgütlerini ve kadrolarını korumak, konspirasyonu güçlendirmek amacıyla doğru öneriler getirdiler. Bu önerilerin ve raporun doğrultusunda aldığımız kararların yaşama geçirilmesi, partimizi 60'ıncı yılında daha da güçlendirecektir. Sınıf savaşları biteviye sertleşiyor. Alınan kararların uygulanması, önümüzdeki dönemde, partimizi bu savaşları daha iyi yönetecek bir düzeye getirecektir.

Bununla bağlı olarak konuşan yoldaşlar, rapor doğrultusunda, partimizin ideolojik çalışmalarının, tüm propaganda, ajitasyon çalışmalarının daha güçlendirilmesi, düzeyinin yükseltilmesi sorunu üstünde durdular. Egemen sınıfların ideolojisine, sağ ve "sol" oportünizme karşı ideolojik savaşın önemi bu koşullarda bir kat daha artıyor.

MK Plenumu, büyük bir politik olgunlukla, büyük bir sorumlulukla gündemde duran sorunları tartıştı. Artizanlığa karşı kolektif çalışmanın, kolektif yönetimin önemi oldu. Tüm yoldaşlar eksikleri, yanlışları açık yüreklilikle ortaya koydular. Kolektif başarılarımızı vurguladılar. Hem eleştiri ve özeleştiri yaptılar. Hem de sorunların çözüm yollarını gösterdiler. Varılan sonuç nedir? Partimizin önünde daha aşılması gereken engeller, güçlükler var ve partimiz bütün bu güçlüklerin üstesinden gelmekte kararlıdır. TKP Leninci bir yol izliyor ve izleyecektir.

Yoldaşlar,

Böylelikle partimiz 60'ıncı yılında yeni bir atılıma geçiyor. Ulusal çapta bir parti, yığınlarla birlikte, yığınların önünde yürüyen bir parti, tüm ulusal demokratik güçleri çevresinde toplayan, onları savaşlarda yönlendiren bir parti olmak yolunda ileri bir adım atıyor. Şimdi yapılacak şey, MK Plenumu kararlarını 60'ıncı yılımızda yaşama geçirmek için tüm parti örgütlerini, tüm komünistleri seferber etmektir.

TÜSTAV